

DIECÉZNÍ
ČASOPIS
PRO
KŘESŤANSKÉ
SPOLEČENSTVÍ

Setkávání

10 říjen 2015
ročník
XXV.

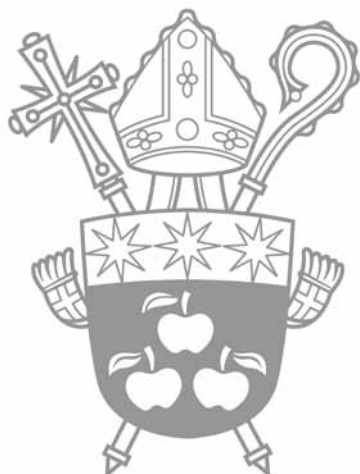


Foto Ludmila Mikulová

MIMOŘÁDNÉ JUBILEUM MILOSRDENSTVÍ

Prosil jsem, aby církve v tomto Roce milosrdenství znovu objevila bohatství skryté ve skutcích duchovního i tělesného milosrdenství. Zkušenost s milosrdenstvím lze totiž nejlépe poznat právě prostřednictvím konkrétních projevů, jak nás to učil i Ježíš. Vždy, když některý věřící osobně vykoná jeden či více z těchto skutků, bezpochyby tak získá i odpustky spojené s tímto Svatým rokem. S tím

je spojen také příkaz žít podle milosrdenství a tak obdržet milost úplného a naprostého odpuštění z moci Otcovy lásky, která nikoho nevyjímá. Odpustky Svatého roku se tím naplní a stanou se vlastním plodem události, kterou je třeba slavit a prožívat s vírou, nadějí a láskou.

Z listu Svatého otce Františka k Mimořádnému jubileu milosrdenství, které začne 8. 12. 2015 a uzavře se 20. 11. 2016.

Dětská diecézní pouť Bechyní se sv. Tarsiciem

Foto Ludmila Mikulová



Foto Růžena Švecová

OBSAH

Dětská diecézní pouť se sv. Tarsiciem	4
Kvalitní výchova je obrovský dar do života	5
Mons. Kročil se setkal s novými biskupy	5
Výstava k 230. výročí Biskupství českobudějovického	6
Zahájení akademického roku JU	6
Místo světelných pochodní zářila srdce	7
Restaurování relikvie sv. Hippolyta v Jindřichově Hradci	8
Ve staronové vlasti - P. Bonifilius Wagner	9
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
Bůh poslal svého syna	10
PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA	
Misijní neděle 18. 10. 2015	10
Papež František k Misijní neděli	11
Můj život v tanzánském sirotčinci	11
DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE	
Pozvánky a informace z charit	12
DCH vyhledává sbírku pro potřebné	12
Děti z Milevska uspěly v soutěži	12
II. Benefiční běh Vimperkem	13
5. ročník setkání seniorů	13
Den Charity v Milevsku	14
Jihočeské kostelíky VI.	15
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	
Viděno zralými očima	16
Rodina jako spojenec a okno do světa	16
DCR připravuje	17
Pochod pro život	17
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Setkání mladých na Lomečku	18
6. setkání animátorského kurzu	18
Víkend pro „cetitely“	19
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	
Voda z pramene	20
Personalie	21
Karmelitánské nakladatelství	21
Radio Proglas	22
Paulínky	22

Příští číslo

vyjde 16. 11. 2015.

Uzávěrka je 6. 11. 2015.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Poštovní adresa:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel.: 380 420 334, e-mail: setkani@bcb.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá Mons. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 16 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Slavnost sv. Václava v Českém Krumlově

V pondělí 28. září 2015, u příležitosti 230. výročí založení českobudějovické diecéze a o slavnosti sv. Václava, hlavního patrona českého národa, otec biskup Mons. Vlastimil Kročil v Českém Krumlově jmenoval a ustanovil českokrumlovským prelátom R.D. Mgr. Václava Píchu, J.C.D.; zároveň také jmenoval R.D. Dr. Zdeňka Mareše, Th. D. děkanem Římskokatolické farnosti-děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Při slavnostní mši sv. v kostele sv. Víta otec biskup Kročil řekl:

(...) Co pro nás právě nyní, v době, kterou prožíváme, tento světec znamená? V čem může být jeho příklad pro nás aktuální, v čem nás může on povzbudit právě v této moderní době? Jistě dobře víme, co on zažil ve svém mládí – zažil nepřítelů horlivou víru svých rodičů. Naproti tomu však registroval příklad upřímné víry své babičky Ludmily, která mu zajistila vzdělání – naučil se dobře mateřštinu, latinu a řečtinu, takže znal dobře Písmo sv. a pravdy křesťanské víry; díky tomu patřil k nejvzdělanějším lidem své doby. To byla velmi dobrá investice ze strany jeho babičky. A navíc, on sám byl k tomu přirozeně, upřímně zbožný a ochotný přijmout zásady evangelia se všemi jeho nároky. Byl tak dobře vybaven k tomu, aby se stal moudrým a zodpovědným panovníkem. Musel však prožívat i velmi zlé věci – především dobře vnímal odpor těch nejbližších vůči křesťanské víře, posměch a nakonec i hrůzný čin – vraždu své babičky Ludmily, kterou zosnovala jeho vlastní matka Drahomíra. V tomto prostředí posměchu, zášti a intrik musel začít vládnout. V prostředí napětí se přece nikdo necítí dobře, zvláště tehdy, když si je vědom, že stojí sám proti všem.

(...) Sílu hledal u Boha a v prostředcích, které nám Bůh štědrě nabízí. A vůbec se nezabýval tím, co si o něm ti druzí myslí a jestli jím pohrdají. Vždyť denně čerpal sílu ze mše sv., při které jako panovník pokorně sloužil - ministroval. Dobře věděl, že ostatní jím za to pohrdají.

Představme si, jak např. dnešní hlava našeho státu, náš prezident, se modlí a dokonce denně každé ráno jako nejvyšší státník dělá kostelníka a pak při mši sv. pokorně ministruje, dán na odív a posměchu zbytku ateistického národa a médií. To je bláznivá představa, že by se něco takového mohlo dnes v naší zemi stát.

Ale tehdy se to díky svatému Václavu skutečně stalo a stávalo se to denně. Být takto zásadový v životě podle evangelia a nestydět se za svoji víru a zbožnost! Kdo z nás dokáže být tak statečný ve vyznání své víry třeba mezi těmi nejbližšími v rodině, natož na pracovišti a na veřejnosti?

(...) Svatý Václav se rozhodl pro tu zásadní cestu. Sice ho ti nejbližší sprovodili ze světa – on s tím stejně předem počítal a obětoval to právě za ně. Ale za tuto věrnost získal nebe i úctu celého národa již po staletí. My máme možnost k němu s úctou a obdivem stále vzhlížet. Protože byl ve víře statečný a byl hrdinou víry a ze zásad víry neustoupil. Prosíme ho, abychom i my podobným způsobem dokázali být věrni své víře a nebáli se víru hlásat mezi svými nejbližšími. Snažme se ve své víře opět zajet na hlubinu, jak to dokázal svatý Václav a budme tomu věrni. Ať nás i tato slavnost našeho národního patrona a ochránce k této obnově víry povzbudí. (...)



Zleva: nově jmenovaný děkan P. dr. Zdeněk Mareš, biskup Mons. Vlastimil Kročil a nově ustanovený prelát P. Václav Pícha, J.C.D.

Dětská diecézní pouť Bechyní se sv. Tarsiciem

V sobotu 3. 10. se sjelo cca 750 poutníků do krásného, sluníčkem zalitého města Bechyně, aby spolu prožili pouť se sv. Tarsiciem, patronem ministrantů. Kromě poutníků se také z diecéze sjelo přes 120 ministrantů, které doprovázelo na 40 kněží, a českobudějovický otec biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Poutní den byl zahájen slavnostním průvodem z kostela sv. Matěje na náměstí T. G. Masaryka do klášterního kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde byla sloužena mše svatá. Kostel doslova „praskal ve švech“, jak byl plný dětských poutníků a jejich dospělým doprovodem, ale protože ZUŠ v Bechyni podpořila tuto akci, mohli poutníci v postranní kapli sledovat celou mši přenosem na promítací plátno.

Mši sv. velmi pěkně doprovázela hudební skupina Třemšinská kvítka z Rožmitálu p. Třemšínem. Otec biskup Vlastimil ve své promluvě připomněl odvahu sv. Tarsicia, ocenil službu ministrantů a poprosil rodiny, aby se modlily za nová kněžská povolání.

Po mši sv. čekal poutníky Kolotoč pohádek z dílny Divadla Víti Marčíka. Oceňujeme úžasný výkon obou herců, kteří zaujali svým vystoupením nejen malé, ale i velké diváky.

Odpoledne už si mohli všichni vybrat z bohatého a zajímavého programu. Např. 15. Ženíjní prapor z Bechyně připravil 15 stanovišť, kde si především děti mohly vyzkoušet svoji obratnost nebo se seznámit s dovednostmi vojáků, kteří se jim na stanovištích velmi obětavě věnovali. Na klášterní zahradě jsme se mohli setkat se sv. Tarsiciem a jeho přítelem - římským vojákem, kteří dobovým oblečením vyprávěli o životě sv. Tarsicia. Poté si poutníci vyzkoušeli překonávání různých překážek, když chránili na svém těle „bursu“. Na konci cesty je čekala odměna - perníková monstrece ctností, kde si každý podle vylosovaného čísla mohl svou ctnost vybrat a přijmout ji tím, že ji snědl.

I dospělí si mohli vybrat z bohatého programu, např. výstavu fotografií o rodině v Městském muzeu, prohlídku Panství Bechyně, prohlídku města s průvodkyní či věž kostela sv. Matěje. Odpoledne byla možnost přistoupit k sv. smíření nebo se seznámit s řeholními řády v kostele sv. Matěje, kde se poutníci mohli s řeholníky a řeholnicemi modlit před Nejsv. svátostí.

Pouť byla zakončena opět v klášterním kostele požehnáním soškou Bechyňské Madony. Děkujeme především bechyňskému faráři P. Petru Plášilovi, který nás na pouť pozval, a všem farníkům za vynikající občerstvení a pomoc. Také děkujeme představitelům města, řediteli Základní umělecké školy a řediteli Kulturního domu, kteří nám ochotně ve všem vyšli vstříc.

V neposlední řadě naše poděkování patří paní Heleně Shoonerové a její sestře, že nám umožnily využít svoji zahradu jako lanové centrum, kde si to všichni poutníci s vojáky 15. Ženíjního praporu báječně užili. Byl to den plný radosti a už se těšíme na příští rok do Nových Hradů, kde se v Roce Božího milosrdenství bude konat diecézní pouť.

-dks- (foto L. Mikulová)



Průvod ministrantů vyšel z kostela sv. Matěje



Na začátku mše poutníky přivítal P. Petr Plášil...



... jménem Města Bechyně je pozdravil místostarosta Ing. Jiří Rejlek



K dětem při kázání promluvil biskup Mons. Vlastimil Kročil



Bechyňskou vojenskou posádku představil vojenský kaplan P. Jan Böhm

Kvalitní výchova je obrovský dar do života

O svátku svatých košických mučedníků, 7. září, složili v ružomerském noviciátu své první sliby dva čeští novicové Tovaryšstva Ježíšova. Jedním z nich je Prokop Janda z Libějic u Tábora.



Z jaké rodiny pocházíš, jaká byla tvoje cesta k víře a církvi?

Narodil jsem se r. 1989, vyrůstal jsem v Libějicích u Tábora. Měli jsme malé hospodářství, a dalo by se říct, že jsme žili skromně, občas i chudobně. S pěti bratry jsme byli na statku hodně zaangažováni, vždy jsem měl kolem sebe přírodu a zvířata. Rodiče jsou silně věřící katolíci. Moje víra se z tradiční přerodila v dospělosti, na střední škole. Spolužáci se ji snažili zpochybnout; místo toho se jen utvrdila a já se našel v intelektuální obraně církve. Šel jsem studovat religionistiku do Prahy; církev jsem si zamiloval. Když vidím, kolik dobra působí mezi lidmi, roste ve mně touha spolupracovat na tomto díle.

Na základě čeho ses rozhodl ke vstupu do jezuitského řádu?

Povolání ke kněžství jsem začal vnímat už ve třinácti letech. Pak přišly nejrůznější peripetie. Svou vnitřní nerozhodnost a rozevlátost jsem překonal až v jednadvaceti letech, kdy jsem „zaklepal na bránu“ Tovaryšstva. Povolání ke kněžství mi sice pomohli rozlišit trapistě, ale já chtěl být mezi lidmi. Tehdy jsem se přes kamaráda ubytoval u jezuitů, protože měli nejlevnější bydlení v Praze. Byli apoštolsky činní, což mě zaujalo. Sympatická mi byla dlouhá studia, věřil jsem, že je to záruka dobré formace, což je pro kněze důležité. Potřebuji společenství, takže komunitní život byla další nutná podmínka. Velmi důležitý pro mě byl i aktuální stav řehole. Když jsem trochu pronikl do pražské komunity a ověřil si, že jsou to lidé normální nejen duchovně, ale i lidsky, bylo hotovo.

Nedávno jsi završil noviciát. Co ti toto období dalo především? Co pro tebe bylo nejtěžší a co tě naopak nejvíce potěšilo?

V čase noviciátu jsem toho nejvíce obdržel v modlitbě. Vždy byly nějaké krize, konflikty, pochybnosti. Co se mi ale opravdu dařilo, nebo co mi bylo milostivě dopřáno, byly Boží odpovědi. Předkládal jsem Bohu v modlitbě své těžkosti a on mi na ně nejrůznějším způsobem odpovídal. Když jsem nenacházel útěchu

Mons. Kročil se ve Vatikánu setkal s novými biskupy

V termínu 7.-16. 9. 2015 se diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil zúčastnil ve Vatikánu duchovně-formačního setkání nově jmenovaných biskupů. Přijelo jich asi 120 a společně se seznamovali s chodem římské kurie a řízením diecézí.

„Pro mě je to nádherné setkání, protože zde můžu zaslechnout všechny ty radosti, starosti, těžkosti ze všech kontinentů a kultur, ve kterých působíme,“ popsal radiu Proglas své dojmy biskup Vlastimil Kročil.

Každodenní pravidelný program zahajovali biskupové slavením mše svaté, dopolední relaci na určité téma střídala hodinová diskuse. „Probíraná témata se týkala řízení diecéze, například jak má biskup pracovat s kněžími od semináře až po jejich stáří, jak má řešit různé problémy s kněžími, jak vést pastoraci pro rodiny, ekonomiku diecéze či jak pracovat a spolupracovat s uprchlíky, kteří odchází

ze svých domovů a nyní přichází do našeho kulturního prostředí,“ popsal program biskup Kročil.

Nové biskupy přijal i papež František, který je vyzval, aby s pokorou přijali úřad a byli skutečnými pastýři. Biskup Vlastimil se s papežem Františkem pozdravil osobně: „Svatý otec mi řekl, že mám být nablízku svým kněžím. To je moto, které jsem si odvezl.“

Biskupové se vydali také na římské mariánské poutní místo Santa Maria del Divino Amore, kde vyslechli meditaci generálního vikáře Říma, kard. Agostina Valliniho, a mohli přistoupit k svátosti smíření. V neděli 12. září pak odsloužili mši sv. nad hrobem svatého Petra. „Společně jsme obnovili svou víru a ochotu jít ve šlépějích následovníků svatého Petra, abychom potvrdili jednotu se Svatým otcem,“ dodal českobudějovický biskup Vlastimil Kročil. (Radio Proglas, JaZe)



ve službě či komunitním životě, nacházel jsem ji v modlitbě. To mě neustále utvzovalo v tom, že jsem na správné cestě.

Pro mě osobně bylo velmi těžké vnitřně se odpoutat od rodiny a přátel. Přijmout, že žiji v novém kolektivu a musím přijmout nové zvyky a jednání. Byli jsme v noviciátu z dost rozdílných prostředí, od vesničanů po univerzitní profesory. Občas bylo těžké najít společnou vlnu. Potěšilo mě, když jsem viděl ochotu ke smíření u spolubratrů. Vždy potěšilo, když si byl spolubratr vědom svých nedostatků, a člověk věděl, že snaha o smíření je oboustranná.

Máš nějaké „sny“ ohledně svého působení v Tovaryšstvu? Čemu by ses v budoucnu rád věnoval?

Chtěl bych se věnovat budování ekumenických vztahů. K tomu jsou potřeba důkladná studia biblistiky. Bůh ke mně vždy promlouval skrze Písmo. Takže mám před sebou samé lákavé výhledy. Pak je tu samozřejmě práce s mládeží, protože lepší než léčení je prevence. Kvalitní výchova, nejen duchovní, je obrovský dar do života. I zde bych chtěl nabídnout své dary k užítí druhých.

Lenka Češková <http://www.jesuit.cz>

Výstava k 230. výročí Biskupství českobudějovického

V pátek 18. září odpoledne se budova českobudějovického biskupství otevřela veřejnosti. U příležitosti 230. výročí založení českobudějovického biskupství mohli zájemci shlédnout exponáty z tzv. biskupského pokladu - numismata, prsteny či kříže českobudějovických biskupů a kanovníků Katedrální kapituly u sv. Mikuláše.

Návštěvníky přivítal generální vikář Mons. Adolf Pintíř; poté se ujal slova Doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D. z Katedry teologických věd a proděkan Teologické fakulty JU:

„(...) Z desítek publikovaných knih a článků čtenáři mohou jasně vidět, že českobudějovická diecéze existuje již 230 let v rámci širšího kulturně-historického i nábožensko-společenského prostoru ne pouze Čech, ale také německy mluvících zemí, zejména oblastí bývalé habsburské monarchie. Ukazují nám, že historie českobudějovické diecéze, která se nachází v unikátní pozici mezi Prahou a Vídní, je neuvěřitelně bohatá. Podíváme-li se kupř. na prvních 130 let existence diecéze, vidíme, že to nebylo biskupství někde na periferii, mimo hlavní kulturně-společenské dění. A podíváme-li se na biskupy té doby – Schaaffgotscheho, Růžičku, Lindauera, Jirsíka, Schönborna, Říhu či Hůlku – rozhodně se jednalo o osobnosti, které svým významem a zejména ohlasem svého životního působení přesáhly hranice své diecéze. (...) V literatuře se obvykle uvádí konkrétní



Exponáty výstavy. Foto Růžena Švecová

datum spojené s vydáním buly papeže Pia VI. 20. září 1785, od kterého i odvozujeme nyní slavené výročí. Ovšem je zajímavé podívat se na založení českobudějovického biskupství jako na proces. Na ten se dá nahlížet v různých časových perspektivách.

Z dlouhodobější perspektivy je výsledkem dvou a půl století trvajících snah habsburských vládců o zlepšení stavu církevní správy na území pražské arcidiecéze. Je známo, že císařové Ferdinand I. v 16. století a Ferdinand II. o století

Pokračování na 7. straně.

Zahájení akademického roku Jihočeské univerzity

Ve čtvrtek 1. října 2015 zahájila Jihočeská univerzita nový akademický rok mši sv. v katedrále sv. Mikuláše. Hlavním celebrantem byl diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil, který až do svého biskupského svěcení působil jako vyučující na Teologické fakultě JU a dnes je členem vědecké rady této univerzity. Mons. Vlastimil Kročil se ve svém kázání obrátil na shromážděné členy akademické obce:

„(...) Žijeme totiž v době, kdy se můžeme sice radovat ze svobody, avšak stále ještě můžeme vnímat důsledky devastace po uplynulém období komunistické totality. Jak důležité je světlo naděje, aby člověk nerezignoval v úsilí a uskutečňování těch hodnot, které jsou trvalé a stále platné! Jak snadno se může člověk nechat strhnout do víru bezbřehého konzumního materialismu. Světlo naděje nám dává Boží slovo, které opět zaznívá, tady a teď.

(...) Světlo patří k nejstarším a nejrozšířenějším přírodním symbolům v liturgii, přičemž vychází především z biblické tradice. Ve Starém zákoně je světlo symbolem živého Boha; je odleskem jeho velebnosti, pláštěm do něhož se Bůh halí, jak čteme v žalmu 104.

(...) Světlo umožňuje vidět věci tak, jak jsou, ukazuje je v jejich pravé podobě, je symbolem Krista, který nám v evangeliu dává poznat pravdu. Vedle toho je světlo nezbytnou podmínkou našeho pozemského života, ukazuje na Krista, který nám dává život. Světlo je i znamením radosti, ke které nás Bůh volá. Druhým slovem je pak naděje. Naděje není odpovědí na všechna naše proč, ale dává nám sílu, abychom dokázali putovat údolím stí-

nu s důvěrou a odvahou. Potřebujeme menší i větší naděje, které nás den co den udržují při životě. Tyto naděje ale nestačí, pokud schází velká naděje – ta, která musí přesahovat všechno ostatní. A takovou nadějí může být jen Bůh, který zahrnuje celek a který může předložit a darovat to, čeho my sami nejsme schopni dosáhnout. Kolik je v životě situací, které by nás musely přivést ke vzpouře nebo uvrhnout do zoufalství, kdybychom stále znovu nezačínali s onou nadějí, která se naplno projevila při Veliké noci Ježíšova vzkříšení. Jak moc je tedy pro nás důležité světlo, jak moc je důležitá naděje! Všichni potřebujeme světlo naděje, chceme-li pokročit o kousek dál a vzhůru.

Svěťte dnešního dne, obecně známá spíše jako Terezička Ježíšova, dobře rozuměla slovům evangelia a snad i právě proto se stala tak velkou, známou a uznávanou, takže nakonec byla prohlášena papežem sv. Janem Pavlem II. za učitelku církve. „Jestliže nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království. Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší“. Vzorem postoje k nebeskému království jsou podle Ježíše děti

a to pro svou prostotu i vnímavost k tomu, co je nové a co je převyšuje. I když Ježíš mluvil o postoji dítěte v souvislosti s nebeským královstvím, můžeme tento postoj dítěte vnímat i v souvislosti se schopností přijímat duchovní dary, které Bůh nabízí každému člověku. Nezbytnou podmínkou pro přijetí světla naděje je právě otevřenost srdce a pokora před Boží velikostí. Můžeme si být jisti, že jedině a pouze v síle tohoto přijatého daru je možné i lépe čelit situacím mnohdy nejednoduchým, které v dnešní době před námi stojí a které můžeme a máme chápat jako výzvu. Ať již se jedná o dědictví z období náboženské nesvobody v naší zemi či zcela novou situaci stěhování národů, kdy ony přichází mezi nás, do našeho prostředí – možná snad s prázdnými rukama, avšak s bohatostí kultur a náboženských tradic.

Na přímlovu sv. Terezie vám všem, drazí přátelé, bratři a sestry – stejně tak jako i sobě – přeji schopnost zaujímat postoj maličkých a s tím spojený dar daný shůry, dar světla a naděje. Kéž vás toto přání provází a naplňuje se i v celém nadcházejícím akademickém roce!“

Pokračování z 6. strany.

později vedli – nakonec neúspěšná, ale zajímavá – jednání o založení nové diecéze v jižních Čechách.

Z krátkodobějšího pohledu bylo založení biskupství důsledkem a součástí osvěcenských reforem Marie Terezie a Josefa II., kteří viděli efektivně fungující církevní správu jako klíčovou záležitost pro fungování celého státu, takže za jejich panování vzniklo nových biskupství hned několik, jako třeba v Brně, Linci, St. Pöltenu nebo v Tarnově.

(...) Zakládání biskupství na jihu Čech v letech 1783-1789 bylo složitým procesem a účastnilo se ho několik stran. V prvé řadě to byl císař, který svou vůli dával na vědomí především dvorskými dekrety posílanými z Vídně přes dvorské úřady. Na úrovni zemí Koruny české zastupovalo zájmy státu zemské gubernium se sídlem v Praze a samozřejmě fungovaly i další regionální orgány státní správy. Druhou jedinci stranou bylo pražské arcibiskupství v čele s arcibiskupem Antonínem Petrem Příchovkým, který jako metropolita mj. dával souhlas s oddělením části své arcidiecéze za účelem vzniku diecéze nové. S administrativou pomáhala Příchovkému arcibiskupská konzistoř a kancelář, jež měly na starosti nutné formální záležitosti. Třetí stranou byl Jan Prokop Schaaffgotsche, budoucí českobudějovický biskup, který se v průběhu času stával z pasivního čekatela na udělení úřadu čím dál tím více aktivním spoluhráčem, protože na něm bylo, aby novou diecézi a její úřady takřka postavil na nohy. Čtvrtou stranou byl Řím, resp. papež Pius VI. S jeho vědomím probíhaly práce římských kongregací, zejména Sacra Congregatio Consistorialis, která měla na starosti záležitosti týkající se zakládání biskupství již od roku 1588. Spojovacím článkem Říma s josefinistickým státem byla nunciatura se sídlem ve Vídni. Jinak řečeno: Nebyl to jednoduchý proces.

Jaké byly samotné klíčové okamžiky: v únoru 1783 se Josef II. rozhodl jmenovat olomouckého kanovníka Jana Prokopa hraběte Schaaffgotsche generálním vikářem pražské arcidiecéze se sídlem v Českých Budějovicích. Jeho cílem bylo efektivnější řízení podle jeho názoru příliš rozsáhlého církevně-správního útvaru, jakým pražská arcidiecéze byla. Nakonec však nešel cestou polovičatých řešení a rozhodl se v dubnu roku 1784 pro založení biskupství. Papež na základě císařovy žádosti souhlasil jak se založením nové diecéze, tak i s císařskou nominací Schaaffgotscheho českobudějovickým biskupem, obojí potvrdil a provedl již zmíněný formální akt založení diecéze. V únoru 1786 se konala slavnostní intronizace nového biskupa, který se tak oficiálně ujal svého úřadu. Protože však bylo potřeba dokončit ustanovení diecézních institucí a vypořádat některé územní a majetkové záležitosti s okolními diecézemi, uzavřel celý proces založení českobudějovické diecéze sám panovník, a to svým oficiálním oznámením z ledna 1789. Od té chvíle diecéze plně vstoupila do své existence. (...)“

Redakčně zkráceno

Místo světelných pochodní zářila srdce...



Letošní pouť v Chrobotech u Prachatic začala již v pátek 4. září odpoledne dojemným setkáním s bývalými rodáky z této vesnice, kteří v současné době žijí v německém Augsburgu a okolí. Při tomto setkání mi pan Thomas Mertl předal nádherný dar pro chrobolskou farnost, velmi vzácný, 150 let starý výtisk Misálu Romanum z r. 1865. Je to v kůži vázaný, 36 x 26 cm velký výtisk, který se vrátil domů. Krásně ilustrovaný a ozdobně psaný misál s původními razítky chrobolské farnosti, který doslova zachránil před zničením v 50. letech minulého století. S dojetím mi převyprávěl celý příběh, i těžkosti při převozu knihy přes hranice, kde jej zadrželi. Od té doby misál uchovával a chránil, četl z něj svým dětem, prohlížel se svými vnoučaty, ale v srdci mu ležela touha misál do Chrobol opět vrátit. Dnes, kdy je panu Mertlovi již přes 80 let, se rozhodl, že je čas (snad bezpečný) k tomu, aby kniha opět ležela na chrobolském oltáři, kde dlouhá léta sloužila. V sobotu pak ve zcela zaplněném chrámu Narození Panny Marie zazněl koncert chlapčenských sopránů LAUDATE PUERI DOMINUM. Sólisté z Březnice u Příbrami David Cizner a Adam Otta společně s varhaníkem ze Svaté Hory Mikolášem Troupem svým zpěvem

mnohé návštěvníky a posluchače doslova rozplakali. Při skladbě Beránku Boží, kde Ježíška prosí o ochranu celé české země a lidu, snad nezůstalo oko suché. Dlouhý potlesk dojal i samotné sólisty. Byl to zřejmě jejich poslední společný koncert, protože jeden z chlapců začal mutovat a přichází tak o svůj jedinečný sopránový i altový hlas.

Po koncertě proběhl v kostele křest chrobolského dětátka, mariánská pobožnost a zazněl i „Svatohorský zdrávas“. Ve večerních hodinách pak vyšel světelný průvod z hlavního kostela ke kapli Panny Marie Lurdské, ve kterém se věřící poutníci mohli alespoň symbolicky připojit k průvodu, který každý den v ten samý čas vychází ve francouzských Lurdech. Chtěli jsme i tímto způsobem oslavit našeho nebeského Otce a uctít Pannu Marii, jejíž narození si o chrobolské pouti každý rok připomínáme. Za doprovodu dechovky jsme nesli sochu Matky Boží, monstanci s Nejsvětější svátostí a v průvodu nás podpořili nejen němečtí rodáci, ale také chrobolští dobrovolní hasiči se svými prapory a standartami. Bylo to krásné. Nevím, a jen s úsměvem si říkám, že Duch svatý se rozhodl jít s námi. Zvedl se totiž vítr. Světélka v lampách mnohých sice zhasla, ale myslím, že průvod přesto zářil. Zářila totiž láska ze srdcí poutníků, kteří se nenechali větrem odradit a došli ke kapli uprostřed lesa, kde zazněla slavnostní fanfára na trubky pro Pána Ježíše mezi námi. Pak až skoro do úplného setmění probíhala adorace a modlitby.

V neděli 6. září pak od 10 hod. proběhla slavnostní česko-německá poutní mše svatá, kterou celebroidal náš milý emeritní pan biskup českobudějovický Jiří Padour. Byla to vůbec první biskupská návštěva této vesnice a zřejmějšího kostela. Tuto radostnou událost jsme prožili s poutníky mnohých farností, ale hlavně s naším úžasně milujícím Pánem, který nám prostřednictvím otce biskupa všem požehnal.

ON JE VELIKÝ. JEMU PATŘÍ ČEST A SLÁVA I V CHROBOLECH NA VĚKY!

Za chrobolské farníky Petr Juhaňák

„230 let Biskupství českobudějovického“

Výstava se koná do 19. října 2015
ve výstavních prostorách
Národního památkového ústavu
v Českých Budějovicích
(Senovážné nám. 6)

Galerie je otevřena každý všední den
9.00-16.00 hod.

Vstup volný.

Restaurování relikviáře sv. Hippolyta v Jindřichově Hradci

Jindřichův Hradec má dva patrony, nebeské přimluvce a ochránce. První je sv. Hippolyt, druhý sv. Theodor, mučedníci z prvních století církve. Jejich relikviáře mají podobu postavy oblečené do drahocenných textilií, s kovovými ozdobami a příslušnými atributy. Do každé figuriny jsou vloženy kosterní pozůstatky příslušného světce. Relikviáře se dostaly do Jindřichova Hradce v baroku, kdy bylo ctí každého města mít svého patrona; jeho obyvatelé svého nebeského ochránce a přimluvce u Boha velice uctívali. Získání ostatků byla pro každou farnost prestižní záležitost. Vždyť takový svatý, kromě „funkce“ patrona, také jasně ukazoval na spojení místní církve s církví univerzální v čele s papežem. Ostatky svatých se staly oblíbenými dary papežů panovnickým rodinám, vysoké šlechtě, kléru světskému i řeholnímu. Tak tomu bylo i v případě Jindřichova Hradce.

Většinu lidí dnes relikviáře s ostatky mnoho neříkají a berou je jen jako pozůstatek minulosti. Lidé v době baroka ale přikládali duchovnímu životu velkou důležitost. Jejich často krátký pozemský život nebyl snadný a proto se těšili na věčný, radostný život v nebi. Protože věděli, že jsou slabí, hledali pomoc u svatých, kteří svou přimluvou jim mohli do nebeské slávy pomoci. Věřili, že „bez Božího požehnání je márné lidské namáhání“ a že k Božímu požehnání významným způsobem napomáhají i svatí, jimž je zasvěcen kostel, patronové měst, lidských profesí, celých zemí a národů.

Vraťme se však k Jindřichovu Hradci. Ostatky sv. Theodora získal od papeže Inocence XI. Karel Felix hrabě Slavata, generál karmelitů a poslední mužský potomek rodu Slavatů, majitelů jindřichohradeckého panství. V barokním relikviáři je daroval františkánskému kostelu sv. Kateřiny v Jindřichově Hradci v r. 1682. Relikviář byl umístěn v Porciunkulové kapli, kde v prosklené tumbě je dodnes.

Ostatky sv. Hippolyta získali jezuité od papeže Urbana VIII. a přivezli je do Jindřichova Hradce o 45 let dříve, tedy v r. 1637, kdy relikviář

byl slavnostně uvítán; při této městské slavnosti zněla i píseň „Svatý Hippolyt, červená mučednická jindřichohradecká růže“ od svědka této události, Adama Michny z Otradovic. Sv. Hippolyt byl potom městskou radou také oficiálně zvolen patronem města.

Dle „Životopisů svatých“ Isidora Vondrušky byl sv. Hippolyt vojenským velitelem v Římě, žalmistickým jáhna Vavřince (později svatořečeného), který Hippolyta a jeho rodinu pokřtil. Když to vešlo ve známost, byli všichni, včetně staříček chůvy Konkordie, odsouzeni k smrti. V Římském martyrologiu z r. 1584 je uvedeno (volně přeloženo z latiny): „*Římský svatý mučedník Hippolyt, který pro vyznání víry, za vlády císaře Valeriána, po dalším mučení byl za nohy přivázán k dvěma divokým koním a přes šípky a ostružiny krutě vláčen a po krvácení na celém těle vypustil duši. Trpěla stejně i sv. Konkordie, jeho chůva, která před bičováním se odebrala k Pánu, a devatenáct členů Hippolytova domu před Tiburtinskou branou bylo státo...*“

Protože však v tomto Římském martyrologiu je uvedeno celkem šest sv. Hippolytů a jejich životopisy, zprvu jen ústně tradované, se zkombovaly, lze předpokládat, že Hippolyt, patron Jindřichova Hradce, nebyl usmýkán koňmi, ale popraven stětím spolu s ostatními členy své rodiny, na což měl zákonné právo...

Relikviář s ostatky sv. Hippolyta byl nejprve uložen ve zvláštní kapličce při jezuitském kostele sv. Maří Magdalény; po zrušení jezuitského řádu bylo v r. 1779 císařským dvorním dekretem povoleno, aby byl v tichosti přenesen do farního proboštského chrámu. Zde došlo mnohokrát ke změně jeho umístění i změně prosklené tumby, ve které byl uložen. Na této vzácné historické památce se ale značně podepsal „čas“, k čemuž přispělo i časté přemísťování. Vosková maska obličej popraskala, brokátové a sametové textilie vybledly, krajky se rozpadly, kovové ozdoby zkorodovaly a vše pokryla vrstva prachu. Tento nepříznivý stav relikviáře byl zjevný již v posledních desetiletích 20. století. Potvrdilo se to i v r. 2003, kdy Muzeum Jin-

dřichohradecka uspořádalo v kostele sv. Jana Křtitele výstavu zaměřenou na sv. Hippolyta - patrona a ochránce Jindřichova Hradce. Jejím cílem bylo připomenout veřejnosti existenci patrona města. Samozřejmě se předpokládalo, že ústředním exponátem výstavy bude barokní relikviář v podobě lidské postavy. Ukázalo se však, že vzhledem k špatnému stavu a nebezpečí dalšího poškození při převozu do kostela sv. Jana Křtitele je nevystavitelný.

Probošt Mons. Václav Habart už dlouho věděl, že relikviář by si zasloužil odborné umělecké restaurování a pak případně ve farním chrámu umístění na nějakém novém, čestnějším místě. Bylo tedy se všemi kompetentními institucemi o tom jednáno, včetně zajištění financování z dotace, a hledán umělecký ateliér, který by odborné restaurování provedl.

Konečně v r. 2011 bylo vše připraveno k restaurování relikviáře, informovaly o tom i sdělovací prostředky. Jenže restaurování nemohlo být zahájeno, neboť zcela nečekaně bylo na Ministerstvu kultury ČR zjištěno, že relikviář není zapsán ve státním seznamu chráněných památek a tak na jeho odborné a umělecké restaurování nemůže být poskytnuta finanční dotace.

Byl tedy zahájen složitý úřední proces zapsání relikviáře mezi chráněné památky, což bylo šťastně dokončeno, a jednání o restaurování pak pokračovalo dále, i když se změnilo jak vedení farnosti, tak vikariátní stavební technika. Veškeré úsilí korunovalo to, že v letech 2013-15 bylo provedeno v uměleckém ateliéru paní Radky Kalabisové v Černošicích u Prahy odborné restaurování relikviáře s ostatky sv. Hippolyta, které se opravdu povedlo, jak se může každý na vlastní oči přesvědčit. Antropologický průzkum kosterních pozůstatků nebyl proveden. Bylo uvažováno, kam v proboštském chrámu restaurovaný relikviář umístit. Jeho vrácení na původní místo nepřicházelo v úvahu. Nakonec zvítězil návrh umístit relikviář s ostatky sv. Hippolyta, krytý novou prosklenou schránkou, na střed oltáře „Přibuzenstva Ježíšova“, tedy do čela levé chrámové lodě. Tento oltář, zvaný podle oltářního obrazu Přibuzenstva Ježíšova (někdy též Sv. Rodiny nebo sv. Anny), zde stojí od r. 1858. Je dílem treboňského truhláře Václava Racháče a zaplatili ho ze svých finančních prostředků kněží, kteří v polovině 19. století žili v Jindřichově Hradci. Pro umístění relikviáře bylo nutno oltář částečně upravit, což mj. spočívalo v odstranění volně stojícího svatostánku, který slohově neodpovídal architektuře oltáře. Citlivě vypracovali návrh na nutnou úpravu oltáře umělci truhláři Vladimír a Vít Kudláčkoví z Českých Budějovic. Ti také pro relikviář vyrobili krásnou a stylovou dřevěnou prosklenou tumbu. Umístění restaurovaného relikviáře na oltáři v čele levé chrámové lodě je pro patrona města jistě důstojné a zájemci si mohou relikviář dobře prohlédnout i zblízka.

Požehnání restaurovaného relikviáře duchovním správcem farnosti P. Ivo Valáškem, za účasti P. Ing. Jiřího Špiřika a jáhna Tomáše Zbuckého

Pokračování na 9. straně.





Pokračování z 8. strany.

a představení jeho nového umístění se uskutečnil před poutní mší sv. 15. srpna 2015, v den titulární slavnosti proboštského chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Vše doprovázel krásnou hudbou místní chrámový sbor Adama Michny. Tento den byl nejen pro proboštský chrám, ale i pro římskokatolickou farnost a město Jindřichův Hradec skutečně historickou událostí, zvýrazněnou tím, že zde krátce promluvil i starosta města. Lze si jen přát, aby po tolika stěhováních relikviáře bylo toto konečně už jeho opravdu poslední a definitivní umístění. Kéž relikviář mají v úctě a lásce i příští generace a prosí patrona města o pomoc a ochranu.

Pro úplnost je třeba ještě jmenovat ty, kteří se od r. 2011 na zajištění restaurování relikviáře podíleli: probošt Mons. Václav Habart, nynější duchovní správce farnosti P. Ivo Valášek i vikariátní stavební techničky paní Alena Kovářková a po ní paní Bc. Magdaléna Horváthová. Těm všem patří velký dík.

Restaurování relikviáře bylo finančně poměrně náročné. Celkové náklady, rozvržené do tří let, činily 396.800 Kč, z toho dotace Jihočeského kraje byla 100.000 Kč, dotace Ministerstva kultury ČR 140.000 Kč a z finančních prostředků farnosti bylo zapláceno 156.800 Kč. Rozhodně to však nebyly zbytečně utracené peníze, odborným restaurováním byl relikviář zachráněn, což jistě ocení také budoucí generace. Všem, kdo se podíleli na financování této akce, patří velké poděkování. Kéž Bůh jim odplatí jejich štědrost. Zakončíme stále aktuálním textem posledních sloky výše zmiňované Michnovy písně: „Naposlady prosbu naši, ó Hippolyte, přijmi! Z bída, jenž zem Česká snáš, Jindřichův Hradec vyjmi. Odvrát hlad, mor, nakažení, bys byl ode všech chválen, k věčnému přived' spasení, my tě vzýváme, amen“. Karel Bajer (redakčně zkráceno)

Ve staronové vlasti - P. Bonfilius Maria Wagner, OSM

P. Bonfilius Maria Wagner (1926-2005) není mnohým z vás neznámý. Spolu se svým mladším bratrem Janem vyrůstal František (civilní jméno P. Bonfilia) ve zbožné sudetoněmecké rodině, která měla malé hospodářství v Údolí u Nových Hradů. I když byl otec zaměstnaný jako správce u místního majitele panství Buquoye, Wagnerovi žili velmi skromně.

Po skončení základní školy chodil František do gymnázia v Gmündu. Pravidelně musel doma pomáhat, ale někdy se mu také nechtělo. Tehdy mu maminka Kateřina vždy slíbila, že půjdou na pouť na Dobrou Vodu. František měl už od dětství rád toto poutní místo Panny Marie Těšitelky. Byl veselým chlapcem a usilovným žákem, který dělal vše, do čeho se pustil, se zaplácením. Již jako malý hoch v sobě nosil myšlenku, že by rád vstoupil do novohradského kláštera k služebníkům Panny Marie. Chtěl se stát knězem, ale po obsazení Čech německými vojáky se ocitl ve válce.

Pod ochranou „druhé matky“

Jako sudetský Němec musel ve svých sedmácti letech. V roce 1944 byl jako voják Wehrmachtu poslán na východní frontu; ze své jednotky přežil jako jeden z mála. Do Nových Hradů přišel ještě před skončením války se svým přítelem. Dostali rozkaz, aby vyčistili kašnu na náměstí od všech zbraní, které tam byly naházené. Byl to velice nebezpečný a těžký úkol, ale díky tomu, že byli v kašně a vynášeli zbraně, zůstali nepovšimnuti. Mezitím byli totiž ostatní vojáci Wehrmachtu zajati a posláni transportem do ruského zajetí. Nejdříve tedy přežil na východní frontě a nyní se jako zázrakem nedostal do zajetí.

Po válce prožíval František se svou rodinou velice těžké období. Nemohl začít studovat a jeho maminka Kateřina zemřela po dlouhé nemoci na podzim roku 1948. P. Bonfilius na to později vzpomínal: „Když ležela na smrtelné posteli, řekla nám dětem: ‚Teď už nebudete mít matku. Od této chvíle se o vás musí postarat druhá matka!‘ My jsme věděli celkem přesně, co tím myslela. Neznamenalo to, že by se náš otec měl znovu oženit, ale že se o nás postará naše Mater Dolorosa, Matka Sedmiboletná. A ona to dělala a stále i dělá... Moje maminka silně věřila, že Panna Maria nám je vždy nablízku, přesně tak, jako byla blízko svému Synu.“

Potom se rozhodli, že tajně utečou do Rakouska. Nejdříve přišla rodina Wagnerova do Vídně, kde mohl František splnit své předsevzetí a vstoupit do řádu servitů. Zanedlouho ho představení poslali do noviciátu v Innsbrucku, kde vystudoval teologii a 25. července 1953 byl vysvěcen na kněze.

Farář z Tyrol

Působil jako kaplan v různých rakouských farnostech a 25 let jako farář a převor kláštera servitů v Innsbrucku. Lidé si ho vážili jako hodnověrného duchovního pastýře, který čerpal z hluboké důvěry v Boží dobrotu a milosrdenství. Jeho zbraněmi, které jako řeholník vždy a všude nosil s sebou, byl breviář a růže-



nec. Za jeho neúnavné a požehnané působení mu byl udělen tyrolský záslužný kříž a stal se všeobecně známým jako „farář Tyrolska“. Patřil k těm, které bylo možné potkat jako první už brzo ráno na ulicích Innsbrucku. Buď pěšky anebo na svém kole chvátil za nemocnými, aby je povzbudil. Jeden dobrý přítel dosvědčil: „Jeho diář byl vždy zaplněný poznámkami o návštěvách nemocných, o zaopatřování umírajících, termíny zpovědání, každá návštěva byla pro něho to nejdůležitější během dne, bohatého na práci a modlitbu, dne naplněného trpělivým posloucháním a rozdáváním dobrých rad, dokud P. Bonfilia nepřemohl spánek.“ Stejně jako zpovědníka, který často dlouhé hodiny seděl ve zpovědnici, si ho vážili i jako horlivého kazatele. Jeho slova byla plná dobroty a důvěry, ale když bylo třeba, byla některým i nepohodlná. Říkal: „Vím, že jsem zodpovědný jen před jediným, a to před Bohem a před jeho pravdou!“ Jeho nezištná láska, kterou bylo vždy cítit, brala na sebe utrpení druhých a pomáhala každému bez rozdílu. „Darujme každému vždy tolik lásky, kolik potřebuje, ne kolik si zaslouží. Oč větší syčák a lump se v člověku skrývá, o to více lásky potřebuje a ten nejhorší potřebuje tu největší lásku.“

Opravování kamenů a obnova srdcí

Po pádu železné opony byl P. Bonfilius na vrcholu svého požehnaného působení a v roce 1991 ho Bůh celkem nečekaně pověřil novým velkým úkolem. Po dlouhých zlých časech, kdy klášter servitů v jeho bývalé domovině v Nových Hradech nesloužil svému účelu, ale byl využíván jako kasárna, byl znovu vrácen řádu. Bylo potřeba opětovně ho vybudovat, obnovit a zaplnit novým životem. I když to bylo těžké, P. Bonfilius („dobrý syn“) to vnímal jako Boží vůli. Opustil milované Tyrolsko i všechny své tamější duchovní děti a ve svých 65 letech začal znovu od nuly!

Sám se na tento úkol dobrovolně přihlásil a představení ho poslali do jeho bývalé české domoviny. Od 1. září 1991 začal se svými spolubratry působit na Novohradsku. Výzva to byla obrovská! Budovy klášterního komplexu

Pokračování na 11. straně.

DKS

„Bůh poslal svého syna“



Na konci prázdnin se učitelé připravují na nový školní rok; nejím je tomu i u učitelů náboženství. V srpnu jsme dostali nabídku zúčastnit se metodického semináře „*Bůh poslal svého syna*“. Nakonec jsme se sešli v sobotu 5. září v Českých Budějovicích na děkanství. Seminář vedla metodika Marie Zimmermannová z Katechetického centra královéhradecké diecéze, kde také tato metodika vznikla. Je to nově zaváděný a již vyzkoušený program pro výuku náboženství, který je vhodný pro děti mladšího věku a také, a to je pro většinu katechetů důležité, pro věkově smíšené skupiny.

Program „*Bůh poslal svého Syna*“ je postaven dle kerygmatického modelu. Řecké slovo kerygma doslova znamená »oznámení«. I při vyučování náboženství tedy půjde o hlásání základního jádra evangelijního poselství (»smrti a vzkříšení Ježíše Krista«), které z Božího pověření uskutečňuje církev a které se předkládá jako výzva k víře. Hlavním cílem tedy je zvěstovat dětem Ježíšovo evangelium jako radostnou zprávu o Božím plánu spásy, daru nového života ve společenství s Ježíšem Kristem a daru společenství církve. Děti, které znají základní události, si je propojí do nových souvislostí.

Na seminář jsem se (vzhledem k různým akcím na konci prázdnin a starostem s přihláškami do škol na výuku náboženství na začátku školního roku) přihlásila až na poslední chvíli, ale nelitovala jsem. Podle nové metodiky již začínám učit, protože podle mě je to vhodné i pro smíšené skupiny, kam přibude též každý rok někdo nový (většinou žáčec z 2.-4. třídy). Metodika se dá rozdělit do dvou let a pak na ni lze navázat dalším programem. Ale co pro mě také bylo důležité - sešla jsem se s kolegyněmi katechetkami a to takto na začátku školního roku bylo opravdu velmi dobré a možná i pro mě důležitější, než jsem si myslela. Děkuji všem, kteří se o uskutečnění tohoto semináře zasloužili.

Iva Hojková

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

Misijní neděle 18. 10. 2015

Krátký úvod do slavení Misijní neděle nabízíme nahlédnutím k jejím počátkům. Roku 1818 mladá šlechtice Pauline Marie Jaricot zahajuje činnost Díla šíření víry, oficiálně uznaného 3. května 1822. Pauline je zakladatelkou největší agentury na podporu misí v celé historii katolické církve, která roku 1922 obdržela titul „papežská“ od papeže Pia XI.

Pauline Marie Jaricot má v mládí mnoho peněz a je pyšná na svou krásu, šperky, drahé šaty, jež z ní činí obdivovanou hvězdu společenských setkání. Ve věku 17 let Pauline vyslechne kázání svého farního kněze, jež jí hluboce imponuje a ona vidí pomíjivost své existence a marnost svého snažení.

O vánoční noci 1816 složí Pauline slib čistoty a objevuje smysl své existence v oddanosti Nejsvětější svátosti a ve snaze napravit urážky, páchané proti Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu (jsme v době krátce po Francouzské revoluci). Skupina mladých dívek pracujících v továrně jejího otce se sdruží po jejím boku a vytvoří sdružení. Následně přijímají dimenzi modlitby a misijní animace, s dobrovolnou nabídkou jednoho centimu týdně „jako spolupráci na šíření Evangelia“. Pro Paulinu to znamená nasměrování její existence k misím. Povzbuzena příkladem svého bratra, který se rozhodl stát misionářem, dokonale kombinuje duchovní směr s konkrétními činy.

Ve své mysli si vytyčuje nejprostší a přesto nejúčinnější způsob pomoci a modliteb za misio-

náře: ti, kdo se společně modlí za misie, jim i spolupomáhají. Zahajuje tedy skupinovou činnost s deseti lidmi, z nichž každý se zaváže najít dalších deset lidí, kteří se budou modlit za misie a na tento účel dávat jeden centim týdně.

Tato myšlenka zapaluje oheň v srdcích a projekt se rychle šíří. O rok později už čítá 500 členů a šíří se po Evropě. Sdružení začíná vydávat časopis publikující dopisy misionářů a udržuje úzký vztah s Kongregací De Propaganda Fide. Aby potvrdil jejího misionářského ducha a její služby všeobecné církvi, Pius XI. V papežském výnosu Romanorum Pontificum prohlašuje Dílo šíření víry za „papežské“.

Uznávané církví pro své služby misím nemá pouze titul „papežské“, ale také „biskupské“. Je součástí všeobecné církve, jež koordinuje misionářskou činnost po celém světě, je však také součástí místní církve, jež má právo a povinnost „získávat učedníky ze všech národů“ (Mt 28,19)

CÍLE

- Udržování ducha Letnic, který otevřel apoštoly dalekým končinám země a učinil je „misionáři“ (posly): je to „katolický“ či všeobecný duch, který náleží skutečné podstatě církve
- Žít všeobecné poslání o vykoupení v jednotě s Kristem v jeho církvi jako základní a běžnou apoštolskou odpovědnost: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ (J 20,21)

Pokračování na 11. straně.

Misionáři obláti & Papežská misijní díla & farnost Tábor-Klokoty
srdečně zvou na besedu

Postřehy z 9 let v islámském světě aneb Čemu jsem se (na)učil

15. října 2015 v 18 hod. v poutním domě Emauzy, ŘKF Klokoty

Těšit se můžete na zajímavé vyprávění misionáře P. Günthera Ecklbauera, OMI z jeho devíti let strávených mezi lidmi Pákistánu, Libanonu a Egypta, i na promítání fotografií.



Pokračování z 9. strany.

byly tak zdevastované, že byly prakticky neobvyvatelné. Náklady na jejich obnovení mohla řehole převzít jen zčásti, vždyť bylo třeba začít restaurovat okolní kostely a kaple příslušných farností a poutní kostel Panny Marie Těšitelky na Dobré Vodě. Tak se P. Bonfilius vydal na neúnavné žebráni o finanční pomoc u přátel a u vyhnaných krajanů v Rakousku a Německu. Avšak především musela být oživena duchovní poušť v srdcích lidí po čtyřicetiletém komunistickém režimu. P. Bonfilius ovšem neuměl skoro ani slovo česky. Začal se tedy s pevnou vůlí učit tento těžký jazyk. Ve svém úsilí zvládnout češtinu, i při množství jiné práce, se dostal zkrátka tak daleko, že uměl tvořit i malé slovní hříčky. Vtipně říkal: „Čeština je pěkná řeč. Má sedm pádů a já jsem ten osmý!“ V začátcích se rozhodl aspoň pozdravit každého v češtině. A jeho srdečné a hlasité „Pozdrav vás Pán Bůh!“ bylo tím nejúčinnějším prostředkem, jak lidem znovu připomenout Boha. Aby se duše otevřely a napřímily, záračným klíčem se i zde stala přívětivost a obětavá láska.

Mladí (těch měl P. Bonfilius kolem sebe vždy hodně), děti a všichni, které oslovil svojí mladistvou a veselou povahou, byli jeho spolupracovníky. Říkal: „My všichni jsme děti a po celý náš život jsme Božími dětmi, Bůh nás má rád.“ P. Bonfiliovi ležela na srdci především péče o duše na jeho oblíbeném poutním místě Panny Marie Těšitelky na Dobré Vodě, kam přicházelo stále více českých, rakouských a německých výletníků a poutníků. Tam i díky setkání s pevně věřícím servitským knězem všichni zakoušeli utěšující a uzdravující přítomnost Panny Marie, Matky útěchy. V době celého tohoto namáhavého začátku čerpal „služebník Panny Marie“ především z modlitby a ze své neochvějné důvěry v přimluvy Boží Matky. Vždy mu pomáhal i jeho humor a schopnost objevit ve všech těžkostech něco dobrého – takto si ulehčoval vlastní břemeno, ale i těžkosti druhých. Smutného nebo skleslého ho vidělo jen málo lidí, a proto se tento jeho přirozený životní postoj mohl stát vzorem pro druhé.

Poslední český servita

Důvěra P. Bonfilia byla znovu vystavena zkoušce, když po smrti spolubratra P. Vittoria v únoru 2002 zůstal v novohradském klášteře sám a tyrolská provincie mu už nebyla schopna poslat posilu. Tento svatě žijící kněz byl připraven nasadit se až do krajnosti za svěcené duše. Když mu v roce 2004 zjistili rakovinu plic a kostí a sám byl stále víc a více odkázaný na lékařskou pomoc, i tehdy pracoval neúnavně dál. A Pán jeho důvěru odměnil. Díky laskavosti zodpovědných, především provinciála P. Andrease M. Baura a jeho nástupce P. Gottfrieda M. Wolfa - a na doporučení P. Bonfilia - se tyrolská provincie servitů rozhodla darovat čerstvě zrenovovaný klášter sv. Petra a Pavla misijnímu společenství Rodiny Panny Marie, se kterým P. Bonfilius už mnoho let udržoval přátelské kontakty.

V srpnu 2005 přišli první misionáři Rodiny Panny Marie do Nových Hradů a jako čestnou

Pokračování z 10. strany.

- Účastnit se hlásání Evangelia příkladem svého života a přispěním vlastního profesionálního a plodného lidského potenciálu, projevovaného též peněžními dary.
- Duchovní pomoc - osobní či skupinové rozjímání, modlitba a díkůvzdání, častá adorace před Nejsvětější svátostí, modlitba misijního růžence.

- Hmotná pomoc - měsíční dar do všeobecného fondu solidarity, podíl na šíření církve ve světě financováním náboženského, sociálního a vzdělávacího díla, solidarita s chudými a opuštěnými a pomoc v boji s hladem, pohromami...

Podpora všeobecného bratrství a projevy opravdového zájmu o utlačované, uprchlíky, emigranty...
-hk-

Papež František k Misijní neděli

Misie patří ke „gramatice“ víry a je něčím nezbytným pro toho, kdo začne naslouchat hlasu Duha, jenž člověku našeptává „pojď“ a „jdi“. Kdo následuje Krista, nemůže se nestát misionářem a ví, že Ježíš „jde s ním, mluví s ním, dýchá s ním, pracuje s ním.“

Misie je vášnivou láskou k Ježíši Kristu a zároveň vášnivou láskou k lidem. Když setrváváme v modlitbě před Ježíšem ukřižovaným, poznáváme velikost jeho lásky, která nám dává důstojnost a podepírá nás; a zároveň vnímáme, že láska vycházející z jeho probodnutého boku se rozšiřuje na všechny Boží lid a na celé lidstvo.

Obracím se především na mladé, kteří jsou ještě schopni odvážných svědectví a obětavých činů, jež často jdou proti proudu: nenechte si uloupit sen o skutečné misii, o následování Ježíše... On je: darem lásky pro službu hlásání evangelia; a pamatujte na to, že hlásání evangelia je, spíše než potřebou pro ty, kdo ho ještě neslyšeli, nezbytností pro toho, kdo miluje svého Mistra.

„Komu se má evangelní zvěst hlásat přednostně?“ Odpověď je jasná a nacházíme ji v samotném evangeliu: jsou to chudí, nepatrní, nemocní, ti, jimiž se často pohrdá a zapomíná se na ně, ti, kdo nemají nic na oplátku (srov. Lk 14,13-14).

Panně Marii, Matce církve a vzoru misijního života, svěřuji všechny, kdo v každém životním stavu spolupracují při hlásání evangelia ad gentes anebo na vlastním území, a ze srdce uděluji každému apoštolské požehnání.

Můj život v tanzánském sirotčinci

V pátek 11. 9. se uskutečnila v Emauzích poutavá beseda s misionářkou Marií Šindelkovou z Tanzánie. Vyprávěla o trpělivém Božím vedení, díky němuž se dostala z Čech přes Anglii až do Tanzánie. Tam se jí podařilo, společně s dalšími 2 ženami - Angličankou a domorodou ženou, díky vytrvalým modlitbám a velké důvěře v Boží všemohoucnost, získat prostředky na založení sirotčince. V jedné vesnici zakoupily pozemek a postupně na něm s Boží pomocí vybudovaly několik budov, nyní již s kapacitou 40 dětí. Zatím mají v péči 15 dětí, nejmladší holčičce je 1 rok. V Tanzánii je vysoká úmrtnost žen při porodu a chudí přibuzní často nejsou schopni se o další dítě postarat. V zemi je nedostatek vody, nepravidelné dodávky elektrické energie, nepříliš kvalitní lékařská péče a školství. Přesto se ženy v sirotčinci snaží zajistit dětem vše potřebné. Zakoupily filtr na vodu, vozí děti do lepší, ač vzdálenější školy. Momentálně shání peníze na stavbu kaple a bydlení pro dobrovolníky, kterých za nimi Bohu díky přijíždí dostatek. *Ing. Pavla Síčová*

službu převzali i starost o tohoto kněze s velkými zásluhami. P. Bonfilius byl přešťastný!

Pasivní aktivita velkého misionáře

Pro „dobrého syna“ Sedmibolestné se lůžko stalo oltářem, ze kterého Bohu přinášel jako obět své velké utrpení. Zřekl se utišujících léků zmírňujících bolest, jen aby si pokud možno zachoval jasnou mysl. Jednou se při kázání zeptal: „Co vlastně znamená být nemocen? Člověk nedisponuje žádnou mocí a silou. Nemocný člověk je pro tento svět nezajímavý, protože je neproduktivní. Ale když nemoc přijme a nese ji ve jménu Páně, stává se velmi produktivním – samozřejmě pro Boží království – a to jak zde, tak i v nebi.“

Ale někdy ani pro něho nebylo lehké přijmout vlastní narůstající bezmocnost, když během ce-

lého života byl velmi aktivní. Nemocný kněz si dal jednoho dne zavolat misionáře, aby jim oznámil něco důležitého: „Pochopil jsem, že nyní nadešel čas, kdy se moje ‚Actio catholica‘, moje aktivní působení, přeměnilo na ‚Passio catholica‘, na utrpení, které snáším z lásky. A pochopil jsem, že nyní v bolestech, v nemoci, v této bezmocnosti mohu dokonce působit ještě více než během všech těch roků, ve kterých jsem byl aktivní“.

Dne 11. října 2005 upadl P. Bonfilius do hlubokého spánku, ze kterého se probudil, když se odpoledne v jeho pokoji sloužila mše svatá. Po sv. přijímání, které přijal při plném vědomí, začal jeho poslední boj. S pohledem upřeným na Nejsvětější svátost odevzdal P. Bonfilius svůj bohatý život zpět do Božích rukou. -nh-



DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Pozvánky a informace z charit v diecézi

• Diecézní charita České Budějovice děkuje všem dárčům, kteří v průběhu srpna a září přinesli příspěvky do **sbírky školních potřeb**. Darované věci předaly pracovnice Poradny Eva pro ženy a dívky v nouzi celkem 187 dětem. Děkuje! Do sbírky přispěli jednotlivci a kromě nich velkou měrou také firmy VOLF kancelářské potřeby, Tesco ČR, Roman Hanzlík papírnictví, CONCUR Czech s.r.o., JEDNOTA, spotřební družstvo ČB, Globus ČB a papírnictví Plojhar.

• Přímou ve Farní charitě Kamenice nad Lipou bude od 8. října možné zakoupit **kalendář Pečovatelé služby na rok 2016**. Na Den otevřených dveří (8. října) jej slavnostně představila Jitka Koubová, ředitelka Farní charity Kamenice nad Lipou, a to společně s těmi, kteří se na tvorbě kalendáře přímo podíleli. Mezi nimi byli hlavně klienti Pečovatelé služby!

• Farní charita Milevsko pořádá v první polovině října **humanitární sbírku pro občanské sdružení Diakonie Broumov**. Lidé mohou přinášet šatstvo, přikrývky, lůžkoviny, ručníky, utěrky, záclony, nádobí a další věci. Informace o konání sbírky poskytnou na požádání pracovníci Farní charity Milevsko.

• Srdečně zveme cizince a širokou veřejnost na **přednášku Práva a povinnosti v zaměstnání**. Koná se ve čtvrtek 22. října 2015 ve 14 hod. v přednáškovém sále Orel v Českých Budějovicích (Lannova 2, nad restaurací Vatikán). Lektoruje Ivana Prágrová, inspektorka kvality pracovních vztahů. Tématy jsou práva a povinnosti zaměstnavatelů a zaměstnanců a typy pracovních smluv. Vstup zdarma! Prosíme o přihlášení účasti buď e-mailem na cizinci@charitacb.cz nebo telefonicky 386 351 125, 734 435 344 či osobně v Poradně pro cizince a migranty, Kanovnická 16, Č. Budějovice (pořadatel). Těšíme se na vás!



Den otevřených dveří všech pracovišť Diecézní charity České Budějovice proběhl 1. října 2015. Součástí celodenní akce byl i informační stánek u přechodu z Lannovy třídy směrem na náměstí v parku Na Sadech. Děkuje všem, kteří za námi přišli, vážíme si toho!

Diecézní charita vyhlašuje sbírku na pomoc potřebným

Diecézní charita České Budějovice vyhlašuje sbírku pro lidi v nouzi a uprchlíky. České Budějovice se mj. nacházejí na jedné z tras, které mohou migranti využít pro cestu do Německa, např. do Pasova nebo do Mnichova. „Budeme moc rádi, když se veřejnost připojí ke sbírce. Podrobnosti jsou na našich webových stránkách www.dchcb.cz,“ říká Roman Tlapák, vedoucí Humanitární a rozvojové pomoci českobudějovické Diecézní charity. Pro naše klienty uvítáme zeleninové, ovocné a rybí konzervy, kojenecké výživy, přesnídávky a kaše, sušené mléko, sunar, pečivo ve formě sucharů, marmelády, sušenky, trvanlivé mléko, krabicové džusy a čaje.

Dále jsou potřebné dětské jednorázové pleny, krémy na opruzeniny, vlhčené ubrousky, dámské hygienické potřeby, zubní pasty a kartáčky, papírové kapesníky, náplasti a obvazy. „Prosíme také případné dárce, aby nám nenosili oblečení a obuv. Máme pak potíže s jejím skladováním,“ upřesnil Tlapák.

Lidé mohou tyto věci přinášet do sídla Diecézní charity ČB, Kanovnická 16, České Budějovice, a to každý pracovní den od 8 do 16 hodin. Další informace poskytne zájemcům sekretariát Charity telefonicky, 386 353 120, na e-mailu sekretariat@charitacb.cz či osobně. Za všechny dary děkujeme.

Roman Tlapák

Děti z Milevska uspěly v kreativní soutěži

Do klubu Fanouš (Farní charita Milevsko) chodí šikovné děti! Uživatelé sociální služby Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež sv. Františka z Assisi - klub Fanouš se během prázdninových měsíců zapojili do soutěže, kterou vyhlásila Městská knihovna Milevsko. Dosáhli úžasného úspěchu. „Naše děti“ zvítězily v obou kategoriích - kluci vyrobili z odpadního materiálu několik staveb (robota, pirátskou loď a renesanční dům). A právě model renesančního domu zvítězil. Děvčata během 14 dnů tvořila dámské a společenské účesy na sobě samých. Zvítězila modelka Kačka s dost odvážným účesem, který vytvořila kaděrnice Hanka. Děti vyhrály rodinné vstupné do Zeměráje u Kovářova. Radost byla velká.

Alena Růžicková



Stavitelé vítězného domu z odpadního materiálu

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE



II. Benefiční běh městem - Vimperk 2015

Dne 15. září 2015 pořádala Oblastní charita Vimperk ve spolupráci s Fischer Ski klubem Šumava druhý ročník BENEFIČNÍHO BĚHU MĚSTEM - VIMPERK 2015. Počasí se vydařilo, běhu se zúčastnili dospělí, děti, maminky s dětmi i vozičkáři, byly pro ně připraveny tři druhy tratí podle náročnosti. Vítězem se stal každý, kdo si přišel zaběhat nebo absolvovat trať třeba s kočárkem nebo na vozičku. O velikém úspěchu této akce hovoří letošní počet závodníků (150 vydaných startovních čísel) a celkový výtěžek 9.237 Kč určený na finan-

cování sociálních služeb poskytovaných Oblastní charitou Vimperk.

Příjemným zjištěním letošního druhého ročníku bylo to, že pomoc druhým není cizí ani tomu, kdo je na pomoc sám odkázaný. Na startu se objevily ženy z Domova klidného stáří Pravětín a paní, které Oblastní charita Vimperk zajišťuje služby v domácím prostředí. Všechny tyto ženy dorazily do cíle na vozičku za doprovodu svých „koňů“ a jako všichni ostatní si domů odnesly pamětní list se svým jménem a cílovým časem.

Děkujeme všem účastníkům i přihlížejícím divákům, kteří přišli fandit svým favoritům, děkujeme Fischer Ski klubu Šumava za profesionální organizaci závodu, děkujeme Základní škole TGM za možnost realizovat akci v blízkosti školy a čerpat odtud elektrickou energii, děkujeme dalším dobrovolníkům za pomoc při akci.

Věříme, že se z tohoto běhu stane tradice a že se příští rok opět sejdem, abychom si zaspotovali a zároveň podpořili dobrou věc.

Jana Brabcová



Charita Kaplice uspořádala 5. ročník setkávání seniorů „Klubík“ ve Velešíně

Charita Kaplice ve spolupráci s Kulturním a informačním centrem Velešín pořádala 5. ročník Setkání seniorů. Letošní setkání se uskutečnilo 15. 9. 2015 v sále kina ve Velešíně.

Akce byla určena především pro seniory a lidi se zdravotním omezením, kteří mohli strávit jedno příjemné odpoledne ve společnosti svých vrstevníků či přátel. Byl připravený pestrý kulturní program a občerstvení. Program doplnila bohatá tombola. Vstupné bylo dobrovolné a výtěžek z akce bude použit na další činnosti organizace.

Celý program doprovázelo hudební duo Jirka a Zuzka Libertinovi, bylo i trochu bojové akce díky cvičencům z oddílu Taekwon-Do Velešín. Mohli jsme shlédnout orientální tanečnice v podání paní Jeřábkové a paní Diorkové. Vystoupily zde i děti ZUŠ Velešín v doprovodu paní Bůžkové a na závěr nám zatančila country skupina Širák.

Celá akce byla uspořádána k zakončení projektu „Klubík 2015“, který byl v letošním roce finančně podpořen z grantu Jihočeského kraje, z finanční dotace města Velešín a částečně také z výtěžku adventních trhů pořádaných KIC Ve-

lešín. Klubík probíhá po celý rok 2015 v klubovně městského domu na Strahovské ulici 256 ve Velešíně jako doplňková činnost Charitní pečovatelské služby.

Na závěr bychom chtěli poděkovat všem účinkujícím za jejich ochotu spolupodílet se na naší akci, všem donátorům a také dárcům, bez nichž by tato akce neproběhla. *Simona Bartoňová*





DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Den charity v Milevsku

V neděli 27. 9. 2015, na svátek sv. Vincence z Pauly, slavila Farní charita Milevsko svůj den, tak jako Charity v celé republice.

Program začal v 15.30 v klášterní bazilice Navštívení Panny Marie mši sv. za Charitu, kterou sloužil P. Pius. Poté se bazilikou rozezněly tóny varhan, flétny a hlasy místního chrámového sboru pod vedením Kateřiny Dvořákové. Nad tím vším ale vyčníval nádherný zpěv vynikající sopranistky Gabriely Pechmannové z Plzně.

Na varhany hrál Jan Esterle také z Plzně. Díky jeho velkorysosti si jednu skladbu na varhany mohla zahrát talentovaná třináctiletá Petra Kalinová, členka chrámového sboru. Na příčnou flétnu hrála Hana Řežábková, učitelka na místní ZUŠ. Výnos koncertu byl velice pěkný, 15.556,- Kč. Bude použit na dofinancování našich projektů, zejména na Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež sv. Františka - klub Fanouš.

A právě děti z našeho klubu se postaraly o další program. Na nádvoří kláštera zazpívaly písničky, přičemž je na kytaru doprovázel P. František Míček.

Následovala taneční část. Děvčata sklídila velký úspěch. Mezi tím si ostatní děti mohly vyzkoušet různá tvoření nebo si nechat na obličej namalovat třeba kočička.



Na společné fotografii jsou účinkující benefičního koncertu, který se realizoval za pomoci a podpory občanského sdružení Hudba bez hranic, poděkování patří zejména Ing. Jitce Kutíšové z Horažďovic. Na druhé fotce je s kytarou P. František Míček, který doprovázel hudební vystoupení dětí z Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež - klub Fanouš.

Pro všechny návštěvníky bylo připraveno občerstvení - káva, čaj, koláče a další dobroty, které přinesly dvě šikovné dobrovolnice. Po stovce koláčů nám darovalo Pekařství Chyšky a Pekařství Bernartice. Drobné cukroví věnovala Anna Čunátová z Oseka. Pro všechny účinkující jsme připravili následné občerstvení v kanceláři Charity (bylo to okolo 30 lidí).

Na koncert přispělo město Milevsko - dostali jsme 7 tis. Kč z grantu kultury, které jsme po-

užili na výlep plakátů, květiny pro účinkující a náklady na dopravu... Akce byla benefiční, umělci vystupovali bez nároku na honorář - za což jim velice děkujeme.

Návštěvníci mohli nahlédnout do našich prostor, vzít si letáčky a prohlédnout vystavené fotografie z naší činnosti. Odhadujeme, že jich přišlo okolo 120. Přátelská atmosféra a setkávání - to byl Den charity v Milevsku.

Alena Růžicková



Restaurovaný oltář v kostele Umučení sv. Jana Křtitele v Zátoni

Díky spolku pro obnovu kostela v Zátoni bylo v r. 2014 zahájeno restaurování oltáře, který byl v havarijním stavu. Někdejší rodákům z této obce, kteří dnes žijí převážně v Německu, se podařilo sehnali peníze u spolkové vlády.

Celkové náklady na opravu hlavního oltáře se vyšplhaly na 850 tisíc korun. Zhruba 650 tisíc Kč poskytlo spolkové ministerstvo kultury v Berlíně, zhruba 120.000 Kč přispěl Jihočeský kraj, dále pak menšími částkami obec Větrná a spolek pro obnovu kostela.

-r-

ČESKÉ BUDĚJOVICE
KOSTEL OBĚTOVÁNÍ PANNY MARIE

Studentské středy

**„Papežská misijní díla
s Mgr. Hanou Koukalovou“**



**PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA**

středa 14. 10. 2015

**V 18 hod. začíná mše sv.
(P. Pavel Němec)**

Poté jste zváni do klubovny
na další program, kterým tentokrát
bude

**Cyklus teologie s tématem
Papežské misijní dílo.**

Tímto večerem nás provede
Mgr. Hana Koukalová,
diecézní ředitelka
Papežských misijních děl.
[http://www.studentskestredy.cz/index.
php?p=105](http://www.studentskestredy.cz/index.php?p=105)

Jihočeské kostelíky VI.

V poslední části tohoto seriálu (*Setkání 2/15*) jsme navštívili kostel sv. Ondřeje Radobyte se závěrečnou zmínkou o Památné lípě zasažené v roce 2013. Stalo se tak při návštěvě sester těšitelek jako památka na rok 1876, kdy se zde narodila zakladatelka Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova S. M. Róza Barbora Vůjtechová. Zastavme se u této lípy s bližší připomínkou.

Původ Kongregace sester Těšitelek nacházíme v touze jejich zakladatelů odpovědět na volání milosrdné lásky Božského Srdce. Hrabě Pavel Huyn, brněnský biskup, jako mladý kněz při exerciciích pocítil touhu potěšovat Spasitele trpícího úzkostí a opuštěností na hoře Olivetské a na kříži. Rosa Vůjtechová, sestra Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského, nenachází naplnění ve své řeholní rodině, poznává obdivuhodnou duchovní plodnost oběti a touží po přísnějším životě v odříkání, ustavičné modlitbě a službě nejchudším. Oba tak spojila touhu přetvořit život ve smírnou obět a přispívat k spáse světa. Setkali se v roce 1911, kdy S. Rosa začala působit ve Spolku pro ošetřování chudých nemocných, který biskup Huyn založil. Spolu zakládají smírnou kongregaci, která byla v roce 1915 schválena papežem Benediktem XV.

První mateřský dům byl v Brně. Protože sester rychle přibývalo, začal se v roce 1924 stavět klášter v Rajhradě. Postupně pak vzniklo čtrnáct filiálních domů na území Čech a Moravy. Sestry působily jako ošetřovatelky v domovech chudých nemocných až do r. 1950, kdy vlada tyto domy zrušila a nařídila svezení sester do Rajhradu. Bylo jich 126, osm novic a tři kandidátky. Odtud byly odvázeny na nucené práce do továren a na okolní pole. Později byl klášter obsazen Čs. armádou až do roku 1991. V době totality pracovaly sestry v továrnách (Nejdek, Rudník, Lovosice). Z nemocnic byly vypovězeny, mohly pracovat jen v ústavech sociální péče (Bystřany, Pod Doubravkou u Teplic, Černovicích). Sestry důchodkyně pak žily v Charitních domech v Libíně a Jiřetíně pod Jedlovou. Měl jsem to štěstí, že právě tady, nedaleko krásné křížové cesty (dnes již znovu obnovené), jsem se s nimi mohl setkat a poznat i jejich duchovního otce P. Sluku, který se na sklonku svého života jezdil dovedl jenom Bůh ví, kolik statečnosti a hrdinné věrnosti stálo tehdy setrvání v kongregaci.

Matka Rosa Barbora Vůjtechová se narodila v jihočeské vesničce Vobora u Radobyce (dnes Obora u Radobyte) 21. října 1876. Od svého dětství silně tíhla k rozjímavé modlitbě. Bůh ji mimoděk vedl a jeho milost způsobila, že každodenní povinnosti vesnického děvčete zaujímaly jen malý prostor v její duši. Meditace o utrpení Páně v ní budily intenzivní soucítění a vytvářely silnou touhu poskytovat Ježíšovi útěchu snahou o záchranu nesmrtelných duší. Rozhoduje se žít pro Boha bezvýhradně jako řeholnice. Musela však překonat značné pře-



kážky, zejména vliv bratrovy zpožánštělé rodiny ve Vídni, kam byla poslána na výchovu. Pak se dostala do kláštera v Praze, ale jenom jako chovanka v Mariánském ústavu. Život mezi rozdávanými děvčaty však neodpovídal jejím představám o kajícím řeholním životě.

Ve svých šestnácti letech vstupuje do Kongregace sester sv. K. Boromejského v Praze. Působí jako ošetřovatelka na různých místech v Čechách i Rakousku, ale stále není spokojena. Až v roce 1911, kdy je přeložena do Brna a má možnost hovořit s biskupem Huynem, nachází u něho pochopení a zakládá Kongregaci sester Těšitelek. V květnu 1916 do ní vstupuje a stává se její představenou.

Celý svůj čas a síly věnovala formaci sester. Postavila mateřinec v Rajhradě a otevřela čtrnáct filiálních domů, kde sestry pečovaly o nemocné. Před koncem 2. světové války, kdy se blížila fronta a palbou byl vážně poškozen kostel i klášter, nabídla svůj život Bohu za záchranu sester. Pán zřejmě její obět přijal, protože žádné z nich se nic nestalo. Avšak její nemoc se velmi zhoršila a 5. září 1945 v Rajhradě zemřela.

Na závěr jen krátce připomeňme, že biskup Pavel Huyn se narodil v r. 1868 v Brně jako příslušník německé šlechty. Teologická studia absolvoval v Innsbuku a Římě. Dosáhl doktorátu z filozofie, teologie a církevního práva. V r. 1904 byl jmenován brněnským biskupem a velice se zasloužil o duchovní povznesení diecéze, mnohé stavby a péči o nemocné. V r. 1916 byl jmenován pražským arcibiskupem. V důsledku politických změn r. 1918 musel na svůj úřad rezignovat. Byl nespravedlivě očerňován, byl mu zabaven majetek a odešel do exilu. Zemřel v benediktinském klášteře v Bolzanu v září 1946.

Jako další významní činitelé této kongregace je vzpomínán P. Bernard Šustek O.S.A. (1868), na kněze vysvěcený v r. 1892. Byl pro sestry

starostlivým otcem, ale v r. 1922 zemřel po operaci karcinomu. Dále Františka Honrichs-Coudenhove, dědička kunštátského panství, která vstoupila do kongregace v roce 1916. Po 2. sv. válce, když jsou Němci vyháněni, žije v ustavičném napětí, několikrát se podařilo zabránit její deportaci. Nakonec je ale v roce 1948 nucena opustit republiku, dále se stará o přistěhovalce v Argentině. Její nemoc vrcholí amputací obou nohou a v pověsti svatosti v dubnu 1977 umírá.

Matka Marta Vintrová se stala generální představenou po smrti M. Rosy v roce 1945 a čeká jí rekonstrukce mateřince v Rajhradě těžce poškozeného válkou. Po komunistickém rozhodnutí v roce 1950, že kongregace a řády jsou nepotřebné, musela odejít do mateřince, aby připravila místo pro všechny sestry. Spolupracovala s ilegální skupinou, která převáděla emigranty přes hranice na západ. Po razii StB byla zatčena a ve vykonstruovaném procesu obviněna z rozvracení republiky, špionáže pro Vatikán a odsouzena k 17 letům vězení. V roce 1960 byla na základě amnestie, ale s podlomeným zdravím, propuštěna. Umírá v únoru 1972.

S. Kristína Gáboriková je jednou z mnoha sester ze Slovenska. Působila v různých ústavech, kam sestry odsouvala komunistická vláda. Pro svůj věk i chatrné zdraví dožívala v Liblíně. Po zmírnění režimu v r. 1968 odešla založit dům kongregace v Bratislavě. Přes opakované výsledky se nenechala zastrašit. Zemřela v podvečer Květné neděle v dubnu 2006.

Z dostupných materiálů bychom se mohli dozvědět ještě mnoho zajímavého o misijním působení Kongregace sester Těšitelek, Kongregace Těšitelů z Getseman, Laickém společenství trpícího Srdce Ježíšova, o klášteře Rajhrad či Těšitelkách na Slovensku. To však je již nad možnosti této statě.

František Růžička, České Budějovice
(redakčně zkráceno)



DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

„Viděno zralýma očima“

Na vernisáž výstavy fotografií autorů-seniorů, která se konala 1. 10. 2015, jsme vás zvali už v minulém čísle Setkání.

Dnes tedy pohled téměř reportážní o jejím průběhu z pera fotografů-seniorů, kteří se jako autoři výstavy vernisáže účastnili. Podle jejich slov to vypadá, že si svůj Mezinárodní den seniorů užili a dobře oslavili. Posuďte sami...

Výstava uspořádaná k Mezinárodnímu dni seniorů Diecézním centrem pro rodinu s názvem „Viděno zralýma očima“ byla připravena velmi pečlivě.

A opravdu se bylo na co dívat. Snímky seniorů dávaly nahlédnout převážně do přírody tak, jak ji oni sami vidí na svých procházkách.

I vernisáž byla hezky uvedená. Všichni jsme se příjemně pobavili o fotografování, kam chodíme na procházky a co je kde zajímavého.

Všem, kdo se na této výstavě podíleli - a věřím, že to nebylo jednoduché - patří velké díky.

Bylo to mile strávené odpoledne a ráda na ně budu vzpomínat.

Božena Švecová

„Viděno zralýma očima“... jak již název říká, jedná se o výstavu fotografií seniorů, tedy lidí, kteří již něco pamatují, ale nechťejí ještě stagnovat. Aby si své stáří trochu zpřijemnil, setkávají se v Klubu absolventů U3V a v Klubu Aktiv na různých aktivitách a vzdělávacích kurzech (kurzy počítačové gramotnosti až po práci s digitální fotografií, kurzy výuky jazyků, trénování paměti, výtvarné kurzy, filmový klub, hraní bridže, pohybové aktivity - petanque, nordic walking, sportovní hry seniorů). Autoři fotografií této výstavy chodí do přírody a fotí, doma nahrávají do počítače, přebírají, upravují a dávají k nahlédnutí nebo se pochlubí na Facebooku či Google, ani sociální sítě nám seniorům není cizí...

To bylo jen krátce představení autorů fotografií, kterým byla nabídnuta možnost vystavit své fotky i veřejnosti na výstavě organizované Die-

cézním centrem pro rodinu na půdě Teologické fakulty.

Atmosféra vernisáže byla neformální, příjemná, téměř rodinná. Vernisáž zahájil pan děkan Tomáš Machula, paní Poláčková seznámila přítomné s cílem akce i pracemi spojenými s jejím uspořádáním, mile ohodnotila autory fotografií i pana fotografa Jana Voběrka, který pomáhal při realizaci výstavy.

V přípitku vyzval generální vikář Adolf Pintíř přítomné seniory, aby chránili své zdraví, rodiny, pokračovali v bohu libé činnosti a nenechali se znechutit těžkostmi nejen ve světě. Výstava se všem přítomným líbila, nad fotografiemi diskutovali s autory, ti jim rádi odpovídali na dotazy týkající se fotografování lokalit, vyprávěli, co je přivedlo k jejich koníčku...

Chtěla bych touto cestou poděkovat manželům Poláčkovým, panu Voběrkovi a Teologické fakultě v čele s panem děkanem Machulou za možnost prezentovat naše fotky na veřejnosti...

Tereza Polanková

Moc děkujeme za včerejší příjemné odpoledne, které se neslo v pohodovém duchu. Z organizátorů i všech zúčastněných vyzařovala pohoda, vzniklo zde takové souznění jen s pozitivními emocemi. Uspořádání fotografií bylo zvládnuto rovněž na jedničku, i když se za ním skrývá spousta nevděčné a neviditelné práce. Zkrátka včera se vše sešlo dobře i díky vám. Manžel, který zpočátku nic moc o mých aktivitách nevěděl, byl také nadšen. Ještě jednou zdravíme a děkujeme.

Marcela a Jiří Kocourkovi

Rodina

jako „spojenec a okno do světa“

Církev se v poslední době hodně zaměřuje na rodinu. Rodina je velké téma letošního roku, ale samozřejmě nutně i v budoucnosti. Připomeňme si, že v těchto dnech probíhá v Římě řádná synoda o rodině, neopomíjeme prosím modlitbu za ni.

VIII. Světové setkání rodin ve Filadelfii

Ve dnech 22.-27. 9. se konalo velké setkání rodin, kterého se za Českou republiku účastnil Mons. Jan Vokál, dvě moravské rodiny a jejich kněz a zástupci z Národního centra pro rodinu. Podle jejich vyprávění se po Filadelfii pohybovalo velké množství skupin všech národností, v rozmanitém složení řeholnic či řeholníků, kněží a rodin. Ale o vzájemné úsměvy, což je jeden z nejsrozumitelnějších komunikačních prostředků, nebyla nouze, jako kdyby se všichni dávno znali. Na první pohled by se mohlo zdát, že jde pouze o jednu z „mega akcí“, a to včetně dvacetitisícové účasti na teologicko-pastoračního kongresu, který setkání rodin předcházela. Největší účast v dějinách teologicko-pastoračních kongresů v rámci světových setkání dala tušit, že mezi posluchači nebyli jen odborníci, ale především ti, kteří chtějí víru žít. Organizátorům se podařilo, že vybraní řečníci, ať kardinálové, biskupové či laici, sdělovali svoje myšlenky často se značnou dávkou humoru a doplňovali je praktickými příklady. A jaký obraz rodiny byl nabízen? Rozhodně neodrazoval ty, kteří si uvědomují svoje starosti, pochybnosti a hledání. Většinou nebyla nabízena „jednoduchá řešení“, ale nehovořilo se o krizi rodiny, která by neměla východisko. Cílem bylo povzbudit k jednání, které je ve větší či menší míře možné v každé rodině. Slova papeže Františka, které pronesl při světovém setkání, přináší novou naději do pastorace rodin i do rodin samotných. A tak je chceme přiblížit i v tomto článku...

V kázání hovořil papež o úryvku z evangelia, v němž si učedníci stěžovali Ježíšovi, že někteří lidé činí zázraky, a přitom „*nechodí s nimi*“. Ježíš však apoštoly vyzval, aby jim v tom nebránili. Úryvek podle papeže poukazuje na skutečnost, že Bůh je štědrý a v tomto světě zasévá svou přítomnost, neboť chce pozvat k evangeliu všechny lidi. „*Ne my jsme si zamilovali Boha, ale on si nás zamiloval jako první. Tato láska nám dává hlubokou jistotu: On nás hledá a očekává.*“ Učedník má proto doprovázet a podporovat veškeré dobré věci, které se kolem něj nacházejí, nikoliv jim brát

Pokračování na 17. straně.



DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU



Pokračování z 16. strany.

nit. „Zpochybňovat činnost Ducha svatého, budit dojem, že tato činnost nemá nic do činění s těmi, kdo, nejsou z naší skupiny, kdo nejsou, jako my, je nebezpečné pokušení. Nejen brání obrácení člověka k víře, nýbrž také vytváří převrácení vřvy.“

Jak dále papež uvedl, víra otevírá „okno“ Božímu jednání a ukazuje, že svatost a štěstí spočívají v malých gestech něhy a lásky, jež lze zakoušet v rodině: „Gesta jako teplý pokrm pro toho, kdo čeká s večeří na druhého, jako brzká snídaně toho, kdo doprovází druhého a vstane s ním za východu slunce. Je to požehnání před spaním a objetí po návratu z dlouhého pracovního dne. Lásky se projevuje v malých gestech, v každodenní pozornosti na detaily, která dává

životu stálou chuť domova. Víra roste, když je prožívána a utvářena láskou,“ řekl papež. Současně také vyzval přítomné, aby nebránili těmto malým gestům lásky, nýbrž je sami vytvářeli.

I v promluvě k biskupům vybídl papež František následně k rozvíjení blízkosti mezi rodinami a církví. „Kéž nám Bůh udělí dar této nové blízkosti mezi rodinou a církví. Rodina je naším spojencem, naším oknem do světa, projevem neodvolatelného Božího požehnání, jež je určeno všem synům a dcerám těchto obtížných i krásných dějin Božího stvoření.“

Podle zdrojů RV a NCR

Více na www.dcr.bcb.cz nebo <http://www.rodiny.cz/cirkev-a-rodina/svetova-setkani-rodin/2198-viii-svetove-setkani-rodin>

Rodina v církvi – kolokvium v Olomouci

Ve dnech 25. a 26. září jsme se zúčastnili setkání s názvem „Rodina v církvi“. Setkání bylo odpovědí na výzvu papeže Františka, aby se diskuse o tématech biskupské synody o rodině přenesla i do našich církevních společenství. Přestože místem konání byla relativně vzdálená Olomouc, potkali jsme se tam s řadou lidí z českobudějovické diecéze. Téma bylo pojato ve velké šíři – kromě starostí a radostí tzv. „normálních“ rodin jsme měli příležitost seznámit se i s každodenní realitou života rozvedených, diskutovat o vztahu církve k lidem, kteří spolu žijí bez manželství, o zkušenostech bratří a sester jinou sexuální orientací, o manželství lidí z různých církví. Každé téma bylo uvedeno ze tří různých pohledů: z pohledu církve (teolog, kněz, církevní právník), z pohledu psychologické a terapeutické praxe (psycholog, psychiatr, rodinný terapeut) a z pohledu „obyčejných“ věřících, kteří přispěli osobním svědectvím. Pak následovala společná diskuse, která pokračovala i o přestávkách.

Setkání tohoto typu samozřejmě přineslo více otázek než odpovědí. Co těmto lidem jako církev nabízíme? Dáváme jim to, co očekávají a co potřebují? Dokážeme najít rovnováhu mezi příkazním lásky a požadavky předpisů? Uvědomili jsme si, jak snadno zranitelná je rodina v současném světě, jak těžké je přiblížit se k ideálu „dokonalé rodiny“, ale také to, že o dosažení tohoto ideálu se nikdy nesmíme přestat snažit.

Více informací o setkání můžete získat na webu www.nacestekdialogu.cz, kde budou uveřejněny záznamy vybraných přednášek a diskusní názory.

Ludmila a František Jirsovi

DCR připravuje a doporučuje...

Výstava prací fotografů-seniorů „Viděno zralými očima“ v 1. patře Teologické fakulty JU v Kněžské ul. 8 v Českých Budějovicích. Výstava je k vidění denně kromě nedělí do 30. 10. 2015.

Modlitba pro lidi v obtížných situacích a nejen pro ně je nabídnuta ve společném setkání před oltářem s kytarou **ve středu 4. 11. od 18 hod.** v kostele Obětování Panny Marie, na Piaristickém nám. v Českých Budějovicích. Setkání by se mělo konat každou první středu v měsíci v tento čas, vzniklo jako odpověď na potřeby těch, kdo nemožnou z nějakého důvodu chodit ke svátostem (svátost smíření a přijímání), případně jsou v těžké životní situaci. Nic nebrání tomu, aby se účastnili i lidé, kterým taková modlitba chybí, kteří hledají místo ztišení a přijetí...

Adventní duchovní obnova na Nových Hradech s hostem ve dnech **27.-29. 11. 2015.** Akci připravujeme, host je v jednání, ale termín je dobré rezervovat už nyní.

Více najdete a přihlásit se můžete na webových stránkách www.dcr.bcb.cz

A JEDNA POZVÁNKA K TÉMATU RODINY ODJINUD...

Vědecká konference Otázky rodiny v současném světě a současné církvi se koná **4. a 5. 11. 2015** na Katolické teologické fakultě UK v Praze. Více informací o programu včetně přihlášky na <http://tarantula.ruk.cuni.cz/JDALOSTI-11717-version1-konference-rodina.pdf>

Podrobnější informace najdete na <http://www.dcr.bcb.cz>

POCHOD PRO ŽIVOT

V sobotu 26. září 2015 prošli centrem Českých Budějovic účastníci pátého Pochodu pro život. Předcházela mu mše sv., kterou sloužil v kostele Srdce Páně P. Miroslav Šašek.

Možností, jak projevit, sdělit, učit a propagovat úctu k životu od jeho samého počátku je celá řada. Čím pestřejší bude nabídka, tím více bude i oslovených.

Účastníci pochodu pro život chtějí veřejnost upozorňovat, že vnímáme lidskou bytost jako lidskou bytost po celou dobu těhotenství. Proto také existuje gestační a chronologický věk. Dnem porodu má miminko za sebou již týdný úžasný život.

Pochod pro život je příležitostí, jak vyjádřit poselství života a naděje, jak se vymezit proti potratům, které považujeme za zlo, proti kterému máme povinnost se vzepřít.

Každý zachráněný život za to stojí. Někdy stačí jeden obrázek, jedno slovo, jeden okamžik

- a všechno je jinak.

Kdo není lhotejný a chtěl by podpořit další pochod, který bude opět organizovat pan Lukáš Krutský, je zván v příhodné době adventu,

v sobotu 12. prosince 2015 opět do Českých Budějovic. Sraz účastníků je v 17.30 hod. na rohu Lannovy a Nádražní ulice.

Jitka Válková





DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Setkání mladých na Lomečku

Poutní místo Lomec, ukryté mezi lesy, láká k návštěvě poutníky z různých míst. Druhý zářijový víkend se Lomeček stal místem setkání a zázemím pro mládež naší diecéze.

Již od pátku zde byl připraven víkendový program s názvem Christ-life. Byl to poslední ze tří tematicky navazujících víkendů, takže jsme se mezi sebou už většinou znali, i když někteří také přijeli poprvé. Pár her na začátek nám pomohlo seznámit se i s nově přichozími a navodilo příjemnou atmosféru.

Pak jsme se přesunuli ven, pod noční oblohu, kde nás za zvuků tlumených bubnů čekala inscenační hra na sebezpoznaní, zamyšlení se nad našimi hodnotami. Večer jsme zakončili v kapli adorací, v přítomnosti Toho, který je největší hodnotou našeho života.

Sobotu provázelo téma Duch svatý. Různé přednášky a povídání si pro nás připravili P. Jožo Gumenický, P. Roman Dvořák a kaplan pro mládež strakonického vikariátu P. Jan Turek. Povíдали jsme si o tom, jaké máme dary, jak je můžeme využít pro službu druhým a jak Bůh působí v našich životech. Nechyběly ani hry na vyblbnutí a čas na relaxaci po výborném obědě, kterým nás místní Sedé sestry pohostily.

Odpoledne jsme se začali pomalu chystat na příjezd a příchod dalších mladých lidí. Na naši víkendovku navazoval již tradiční Večer mladých.



Sešlo se nás nakonec kolem 40 mladých z Prachaticka, Strakonicka, i dalších míst naší diecéze. Společně jsme slavili mši svatou, seznámili se během několika pohybových her i během diskuzních skupin, a vyslechli si poutavé povídání (doprovážené promítáním fotek) Katky Mrvíkové o pouti do Taizé. Večer jsme zakončili společnou modlitbou, při které jsme svě-

řovali do Božích rukou vše, co nás následující školní rok čeká. Celým večerem nás hudebně provázela prachatická kapela Elaion.

Někteří se rozjeli do svých domovů, někteří ještě zůstali do neděle a celý víkend jsme zakončili odpolední mší svatou pro mládež. Byl to obohacující víkend strávený v krásném prostředí.

-dcm-

Šesté setkání animátorského kurzu

Po prázdninách opět pokračuje Animátorský kurz. Sešli jsme se na Pátku mladých v Pelhřimově, kde jsme si po mši svaté dali společnou večeři, zahráli hru a odjížděli jsme do Nové Cerekve zaujati slovy P. Jozefa Gumenického, z přednášky na téma Vyznání víry. Sobotní den jsme zahájili mší svatou v kostele, pokračovali jsme přednáškami Milana Zimčíka o evangelizaci. Připomněl nám kerygma o tom, že jsme Bohem Otcem milováni a vytouženi, že Bůh má pro naše životy dobrý plán. Přestože jsme si svým hříchem zamezili přístup k němu a zasloužili si definitivní odloučení od něho, nenechal to tak, ale poslal svého Syna Ježíše Krista. Ten se pro nás stal člověkem a svou smrtí a zmrtychvstáním nás vykoupil a nabízí nám vztah s ním - život věčný. Tento život věčný nezačíná až po smrti, ale již tady na zemi. Uvědomili jsme si, že každý z nás stojí nyní před rozhodnutím, zda přijme Ježíšovu spásu, jeho milosrdenství a lásku či nikoli.

Odpoledne jsme hráli hru, která svou náročností mohla připomínat, jak nesnadné a nemožné je evangelizovat bez Ducha svatého. Také jsme si řekli, co znamená být učedníkem Ježíše, jak vést společenství mládeže a shlédli

jme film o evangelizaci. Mnozí jsme při večerní adoraci přijali Ježíše jako Pána a Spasitele svého života a také jeho Ducha, abychom

byli zapálenými učedníky Ježíše a vydávali o něm svědectví. Víkend končil nedělní mší svatou a obědem.

Marie Němcová



DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE



Víkend pro „cetileté“

O víkendu 2.-4. října 2015 se uskutečnil Víkend pro „cetileté“. Jednalo se o netypický víkend pro lidi ve věku od dvaceti do čtyřiceti let, kteří přijeli na DCŽM Ktiš společně strávit víkend zábavou, prací i modlitbou. Účastníci vyjádřili zážitky z víkendu touto modlitbou.

Pane, děkujeme Ti za příležitost zastavit se v životě, spočinout ve Tvé náruči, nechat o sebe pečovat, odpočinout si, setkat se s milými podobně smýšlejícími lidmi, hrát si, radovat se. Zamyslet se s P. Josefem Sláčkem nad manželským slibem. Děkujeme Ti za nádheru stvoření, kterou jsme obdivovali cestou na Kuklov. Děkujeme Ti za společné prožití mše svaté pod hvězdami, kde jsi byl uprostřed nás. Děkujeme ti za všechny okamžiky, které nás zasáhly a budou nás posilovat i v naší každodennosti. Požehnej týmu (Mirce, Janče, Jožovi), který se o nás staral, a dej jim sílu, nápady pro všechny další akce.

Jana a Maruška

Zveme

Podzimní prázdniny

29. 10. – 1. 11. 2015 DCŽM Ktiš

Noc světel v Pasově

27. 11. 2015, Pasov

Adventní duchovní obnova

18.-20. 12., DCŽM Ktiš

Kdo přežije KTIŠ 2015? Ten, kdo chce prožít přátelství, spolupráci, společnou modlitbu, chvíli plné napětí, her a sportů, práce a strávit PODZIMNÍ PRÁZDNINY (29. 10. – 1. 11. 2015) na DCŽM v Ktiši. Těšíme se na každého z vás!

Více informací naleznete na www.dcm.bcb.cz

JINDŘICHŮV HRADEC

V rámci celosvětové „Misijní neděle“ pořádá farnost Jindřichův Hradec

Setkání

s diecézní ředitelkou PMD
Mgr. Hanou Koukalovou
spojené s promítáním fotografií
z misijní cesty na Filipíny.

Setkání se uskuteční
v sobotu 17. října od 18.30 hod.
(po mši sv. a adoraci)
v dolní místnosti na proboštvství.
Současné bude probíhat
prodej misijních výrobků.

DISKUSNÍ KAVÁRNA ČKA

čtvrtek 15. 10. 2015
v 19 hod.

Sušice, Farní sál
(Bašta 54, Sušice)

„Rok Božího milosrdenství“
BULA
PAPEŽE FRANTIŠKA

Uvádí P. Václav Hes.

Pořádá
Česká křesťanská akademie Sušice

Seminář Nemocniční kaplanství na Teologické fakultě JU

V druhé polovině září letošního roku se na půdě Teologické fakulty JU v Českých Budějovicích uskutečnil odborný seminář s názvem *Nemocniční kaplanství*. Seminář, první tohoto druhu v českobudějovické diecézi, byl pořádán ve spolupráci s Katolickou asociací nemocničních kaplanů v České republice a byl určený pro kněze, jáhny, katechety, pastorační asistenty, ale také pracovníky ve zdravotnictví a vedení nemocnic s cílem přiblížit jim podstatu a poslání nemocničního kaplanství a otevřít veřejnou diskusi o nemocničním kaplanství na jihu Čech. Vedle hostů z olomoucké arcidiecéze - dr. Marty Hošťálkové, nemocniční kaplanky ve FN Olomouc a koordinátorky nemocničních kaplanů v arcidiecézi olomoucké, a doc. Damiána Němce, OP, pomocného biskupského delegáta pro pastorační nemocných v této arcidiecézi, se semináře zúčastnili také představitelé českobudějovické diecéze - pomocný biskup Mons. Pavel Posád a generální vikář Mons. Adolf Pintíř a dále zástupci Teologické fakulty JU. Děkan fakulty doc. Tomáš Machula v úvodním slovu připomněl, že nemocniční kaplanství jakožto důležitá pastorační služba patří dlouhodobě k předmětu zájmu Teologické fakulty. Mons. Pintíř zmínil důležitost tohoto tématu pro českobudějovického biskupa Mons. Kročila.

Seminář byl rozdělen do tří tematických bloků zaměřených na povahu a poslání nemocničního kaplanství, nemocniční kaplanství v katolické církvi v ČR a na konkrétní zkušenosti se službou nemocničních kaplanů. Přednášející tak mohli účastníky semináře seznámit s různými aspekty práce nemocničních kaplanů. Po skončení každého bloku následovala diskuse.

V úvodní přednášce se dr. Hošťálková věnovala novodobým dějinám pastorační péče ve zdravotnictví, péči o duchovní a náboženské potřeby ve zdravotnictví v mezinárodním kontextu, dále důležitým dokumentům typu Mezinárodních akreditačních standardů pro nemocnice, vyjasnění a rozlišení pojmů jako pastorační péče, duchovní péče, psycho-spirituální poradenství, kaplanská služba apod. či otázce, kdo je to nemocniční kaplan a jaké jsou jeho úkoly.

V druhém bloku seznámil doc. Němec přítomné se smluvním zakotvením klinické pastorační péče, právním zakotvením pastorační péče v evropském kontextu, vnitrostátní legislativou, zmínil rovněž otázku dalšího vzdělávání nemocničních kaplanů či hrazení nákladů služby nemocničních kaplanů.

Třetí blok byl věnován poskytování klinické pastorační péče ve FN Olomouc a konkrétním zkušenostem s kaplanskou službou, o kterých přednášela dr. Hošťálková.

Nejen vysoká návštěvnost semináře, ale rovněž množství dotazů, které účastníci přednášejícím pokládali, svědčí o zájmu veřejnosti o problematiku nemocničního kaplanství i o její aktuálnosti. Teologická fakulta JU se ve spolupráci s českobudějovickým biskupstvím chce této problematice i nadále věnovat a připravuje další podobné akce na toto téma.

Jana Maryšková, doktorandka TF JU

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Voda z pramene

Zadá-li si uživatel internetové sítě do svého prohlížeče „Těšín“, zcela určitě se mu dostane odpovědi o polském městě s cca 35 tisíci obyvateli ležícím na řece Olši v jižním Polsku. Přejde-li hranici a přidá „Český“, dozví se o městě s cca 25 tisíci obyvateli při naší straně hranice. Přitom je to v podstatě jedno město, které bylo po první sv. válce rozděleno mezi nově vzniklé státy ČSR a Polsko. Spor o území nabyl trvalé podoby a tak i česká část spadala v letech 1938-39 po ultimátu polské vlády pod polskou okupaci; poté bylo město připojeno k Německu.

Zdaleka si nejsem jistý, že většině budějovických občanů je známo, že „jihočeský“ Těšín lze najít mezi Hlubokou a Hrdějovicemi, které jsou vzdálené asi 7 km od Českých Budějovic. Obec má asi 1,5 tis. obyvatel a patří pod ni i nedaleké Opatovice, které jsou chráněnou památkovou zónou s krásným selským barokem. Území těchto obcí je doloženo pravěkým osídlením z doby knovízské kultury (doba bronzová). První písemná zmínka pochází z r. 1350, obce jsou jmenovány ve výčtu vesnic, které král Karel IV. zastavil. Do zániku feudálního zřízení náležely k hlubockému panství, posledními držiteli byli od r. 1661 Schwarzenbergové. Po zrušení poddanství se od roku 1850 staly samostatnou obcí. V dalších letech došlo k různým převodům (Borek, Úsilné). Od roku 2000 již má obec vlastní znak a od roku 2009 také vlajku. Mezi pamětihodnosti patří kaple Panny Marie na návsi. Tato barokní stavba z poloviny 18. století byla upravena roku 1876. V Opatovicích je pak kaple Nejsvětější Trojice z roku 1863. Severně jsou Orty, bývalý kaolinový důl. Vedle pomníku obětem první sv. války v Hrdějovicích pak i památník letecké havárie (18. července 1924) při železniční trati, který připomíná smrt vojenských pilotů npor. F. Křečana a por. J. Vondráška. Mezi významné rodáky patří Mates Aleš Ungar (1622-1701), opat kláštera ve Zlaté Koruně. Dále filolog, překladatel a spisovatel Matyáš Blažek (1844-1896) a rektor University Karlovy PhDr. František Mareš. Poutní slavnost se zde koná na svátek sv. Bartoloměje, střídavě v kapli na návsi nebo na Těšíně.

A jsme na konci své cesty, nikoliv však na konci příběhu. Dojdeme-li až na konec obce k lesu, objevíme kapli Panny Marie Lurdské z roku 1889 s nedalekou léčivou studánkou, která byla i s okolním prostranstvím pro letošní poutní slavnost nově komplexně upravena... Kdysi dávno, snad už v 16. století, byla u zdejšího pramene postavena dřevěná kaplička, k níž přicházeli lidé postižení nejrůznějšími nemocemi. Místo bylo poměrně frekventované, neboť nedaleko vedla cesta mezi Budějovicemi a Tábořem.

Stará barokní kaplička, kolem které vděční poutníci za uzdravení věšeli berle či votivní



Kaple Panny Marie Lurdské na Těšíně



Studánka s léčivým pramenem



Bohoslužba oběti

dary, byla v josefinské době zbořena. Záhy však, asi kolem r. 1810, došlo k její obnově.

V letech 1888-9 byla na jejím místě postavena nová zděná kaple v dnešní podobě. Stalo se tak zásluhou zakladatelky kongregace sester Nejsvětější Svátosti Kristýny Šebestové (Marie Magdaleny) a péčí budějovického kněze na odpočinku P. Václava Petra ze sbírek dobrodinců. Základní kámen byl položen 16. května a dokončené dílo posvětil 15. září následujícího roku biskup M. J. Říha za přítomnosti asi pěti tisíc poutníků (!).

V roce 100. výročí (1988) byla nákladem obce Hrdějovice opravena a v roce 2014 se dočkal úpravy a nové podoby i těšínský pramen s elegantní kamennou stavbou, kryjící studánku.

Letošní poutní mši sv. v neděli po sv. Bartoloměji a s připomínkou Panny Marie Královny (22. 8.) sloužil P. Bohuslav Richter za přítomnosti asi stovky věřících. Škoda, že přítomný redaktor českobudějovického studia ČRo Filip Černý, kterého posluchači znají z přenosů předávání Betlémského světla v katedrále, zde neměl služební posláním s mikrofonem, aby přiblížil tyto slavnostní chvíle i těm, kteří již nemohou cestovat.

Promluva byla zaměřena především na osobu Matky Boží jako náš vzor. Je to právě ona, která nás vede cestou za Kristem v naší každodennosti, nezřídka namáhavé cestě životem. Byla to právě ona, která neváhala a vyslovila své „fiat“. Budme jejími dobrými následovníky.

František Růžička, České Budějovice

Krátká oznámení a pozvání z Klokot

- 18. 10. Misijní neděle - sbírka na misie – dětská mše sv.
- 24. 10. (so) v 17 hod. - Hubertská mše sv.
- 25. 10. (ne) v 16 hod. - Řeckokatolická mše sv.
- 28. 10. (st) v 17.45 hod. - Setkání seniorů v Emauzích
- 30. 10. (pá) v 17.45 hod. - Velká klokotská křížová cesta
- 1. 11. (ne) - Slavnost Všetech Svatých
10.00 mše sv., poté modlitba desátku růžence na hřbitově, 16.30 pobožnost na hřbitově
- 2. 11. (po) - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
9.00 - mše sv. za zemřelé v Klokotech,
16.00 - modlitba růžence na hřbitově,
16.30 - mše sv. za zemřelé,
17.00 - mše sv. za zemřelé
- 6.11. – První pátek v měsíci: celodenní adorace v kostele (11-16.30 hod.)
17.30-18.45 s modlitbami,
18.45 – 20.30 - tichá adorace.
- Každý pátek 17.30-20.30 - Adorace se svátostí smíření v kostele.

PERSONALIA

UKONČENÍ KNĚŽSKÉ SLUŽBY V DIECÉZI

P. Mgr. Josef Dominik Doubrava, OPraem. byl po dohodě s řeholním představeným k 21. 9. 2015 odvolán z úřadu administrátora farnosti Lhenice, vikariát Prachatic. Ke stejnému datu nastoupil do Kněžského domova v Českých Budějovicích-Suchém Vrbném.

Upřímně mu děkujeme za více než šest let obětavé kněžské služby v naší diecézi a pro léta zaslouženého odpočinku přejeme hodně zdraví, Boží pomoci a požehnání.

P. Mgr. Milan Píša je na základě osobní žádosti a na základě žádosti převora cisterciáckého opatství ve Vyšším Brodě P. Jana Justina Berky, OCist. k 31. 10. 2015 propuštěn z českobudějovické diecéze. Č. j. 3829/2015.

Upřímně mu děkujeme za jeho dlouholetou obětavou kněžskou službu v naší diecézi a přejeme mu vše dobré v dalších kněžských letech.

USTANOVENÍ

P. Mgr. Pavel Liška byl k 30. 9. 2015 odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti Sedlec, vikariát České Budějovice-venkov, a od 21. 9. 2015 byl ustanoven excurrento administrátorem farnosti Lhenice, vikariát Prachatic. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Vít Dlapka, SDB byl od 1. 10. 2015 ustanoven excurrento administrátorem farnosti Sedlec, vikariát České Budějovice-venkov. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Mgr. Václav Pícha, JC.D. byl od 28. 9. 2015 jmenován a ustanoven prelátem Římskokatolické farnosti-prelatury Český Krumlov, vikariát Český Krumlov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D. byl od 28. 9. 2015

jmenován a ustanoven děkanem Římskokatolické farnosti-děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích, vikariát České Budějovice-město. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. ThLic. David Henzl byl od 28. 9. 2015 jmenován sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

P. Mgr. Pavel Liška byl od 28. 9. 2015 jmenován sídelním kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

Děkan Siegfried Weber, Ulm, byl od 28. 9. 2015 jmenován čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

P. Prof. ThLic. PaedDr. Martin Weis, Th.D. byl od 28. 9. 2015 jmenován čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

Ing. Jan Kulhánek oslaví 19. 10. 2015 své třicáté páté narozeniny.

P. Mgr. Martin Bětuňák oslaví 11. 11. 2015 své čtyřicáté páté narozeniny.

P. ThLic. František Hranáč oslaví 2. 11. 2015 své šedesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ

P. Mgr. Martin Brousil oslaví 14. 10. 2015 dvacáté výročí kněžského svěcení.

P. Ing. Mgr. Vítězslav Holý oslaví 14. 10. 2015 dvacáté výročí kněžského svěcení.

P. Ing. Mgr. Jan Kuník oslaví 14. 10. 2015 dvacáté výročí kněžského svěcení.

P. Vladimír Koranda oslaví 5. 10. 2015 třicáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Pozvánka na adventní TAMMÍM 2015

Milí čtenáři,

seminaristé Arcibiskupského semináře v Praze pořádají duchovní víkend a srdečně na něj zvou všechny mladé muže ve věku od 15 do 30 let.

Tato duchovní obnova se koná každý půlrok a je známá pod jménem TAMMÍM. Tentokrát bude tématem milosrdenství.

Účastníkům se tak naskýtá jedinečná příležitost opustit každodenní ruch, vypnout mobily, zaklapnout notebooky a ponořit se do modlitby, ticha.

V programu bude také prostor pro společné rozhovory o hledání a prožívání víry jak mezi sebou, tak i s bohoslovci a představenými semináře. Cílem setkání je prohloubení víry a hledání další životní cesty.

Nedílnou součástí TAMMÍMu jsou i různé workshopy, rekreační odpoledne a zajímaví hosté.

TAMMÍM se bude konat ve dnech 27.-29. 11. 2015.

Podrobné informace naleznete na našich internetových stránkách www.arcs.cuni.cz, dotazy rádi zodpovíme na e-mailové adrese tammim@signaly.cz.

Těšíme se na vás!

Za realizační tým Kryštof Kolomý

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Doporučujeme k tématu
NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES

Aleš Opatrný - Eucharistický člověk

Přednášky uskutečněné během „Tří dnů křesťanské spirituality“ v Brně (8.-10. 5. 2015) s tématy např.: Čím žijeme?; S Bohem u jednoho stolu; Eucharistický člověk – ten, který se dává; Eucharistický člověk – ten, který děkuje a chválí.

MP3, celk. čas 2 hod. 52 min, 109 Kč



Antonyj Surožskij - Smrt není zlá

Knížka zachycuje čtyři promluvy na téma smrti a křesťanské naděje v posmrtný život, které autor pronesl v ruské pravoslavné katedrále v Londýně v r. 1984. Skrze bolest ze smrti a ztrátu blízkých se nám totiž pootevírají dveře do věčnosti. Je důležité prožívat umírání ve vztazích a ve společné modlitbě a ochotě k usmíření.



brož., 56 s., 79 Kč

Svatořečení Louise a Zelig Martinových

Svatořečení Louise a Zelig Martinových, rodičů sv. Terezie z Lisieux, proběhne v Římě v říjnu na řádném zasedání biskupské synody o rodině.

Milada Jiřina Burgerová - Novéna k svatým manželům Martinovým

Novéna má pomoci manželským párům (i ostatním, kteří žijí v společenství) předkládat sv. manželům Martinovým těžkosti a obtíže svého rodinného života, povzbudit, aby přijali a žili vztah jako společnou cestu k svatosti. Vždyť Ludvík a Zelig, jak zdůraznil kard. Saraiva při jejich blahorečení, pochopili, že se „mohou stát svatými nikoliv navzdory manželství, ale právě v něm a skrze ně“.

brož., 60 s., 49 Kč

Gerhard Mester - Člověk František

Německý karikaturista Gerhard Mester zachycuje papeže Františka „vonícího člověčinou“. Karikatury vycházejí z biblických citací a pranýřují ty projevy církve, které z ní dělají smutnou a strnulou instituci s elitářskou mentalitou.



brož., 28 s., 119 Kč

Louis de Wohl - Tiché světlo

Autor přibližuje Tomáše Akvinského, nedostižného myslitele a mystika, jako člověka v procesu zrání, usilovného hledače pravdy. Možná s překvapením zjistíme, že doba středověku nebyla ani černobílá ani temná; byla jen jinak náročná, než doba naše.

váz., 296 s., 359 Kč

John White - Leadership podle knihy Nehe-miáš

Nedostatek víze, času, spolupracovníků či peněz, útoky zvenčí i z vlastních řad, nezralost – to jsou jen některé problémy, s nimiž se potýkají lidé v čele jakéhokoli dobrého díla. Autor léta studoval a promýšlel příběh proroka Nehemiáše, který se v těžkých dobách pustil do obnovy jeruzalémských hradb. Vznikla inspirativní příručka pro vedoucí, plná Boží moudrosti a praktických aplikací biblického textu.

brož., 152 s., 229 Kč

www.ikarmel.cz



Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, patří také České Budějovice, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech. Mši sv. odtud přenášíme vždy v pátek od 18 hod. (kromě prvního pátku v měsíci a prázdnin).

* **K Modlitbě rodin** se můžete připojit každou neděli v 18.00 (mimo prázdniny). Můžete se jí zúčastnit i aktivně přímo u nás ve studiu. Vítejte každou rodinu, která by se chtěla do této služby zapojit a bydlí v dosahu českobudějovického studia Jan Neumann, odkud tuto modlitbu v přímém přenosu nově vysíláme. Bližší informace získáte na e-mailu jan@proglas.cz nebo na telefonním čísle 511 118 881. Těšíme se na spolupráci!

* **Relaci litoměřického Studia Štěpán** nabídneme k poslechu v úterý 13. 10. od 22.00 nebo v opakování v pondělí 19. 10. od 9.30. V pořadu s titulem *S klukama u oltáře* zalistujeme časopisem Tarsicius, který je určený právě ministrantům. List začal vydávat Štěpán Pospíšil v r. 1997 ve spolupráci s tehdejšími jabloneckým děkanem Antonínem Bratršovským a jako redaktor působí v Jablonci nad Nisou dodnes. S ním se v pořadu ohlédneme za dobou a motivacemi vzniku časopisu, otevřeme otázku nových možností ve službě chlapcům do budoucna a dozvíme se také, proč je svatý Tarsicius patron ministrantů. K poslechu zve Vlasta Klekerová.

* Česká biblická společnost vydává Český ekumenický překlad Bible v různých formátech a provedeních. Dále vydává křesťanskou literaturu pro dospělé a děti, poskytuje vydavatelskou službu církvím a získává prostředky na podporu šíření Bible. V Praze najdete i Dům Bible, kde je kromě sídla společnosti i její prodejna. O aktivitách České biblické společnosti bude s Pavlem Smolkem rozmlouvat ředitel Pavel Novák, a to v rámci hodinového kontaktního pořadu *Živě z Prahy* v pátek 16. 10. 2015 od 9.30.

* V pondělí 19. 10. 2015 otevíráme 1. část z cyklu pořadů věnovaných myšlenkám papeže Františka v encyklice *Laudato si'*. V 1. dílu hovoříme o změnách klimatu, jejich příčinách, důsledcích a možnostech adaptace na oteplování planety. Titul 2. dílu s datem 26. 10. zní: Adaptace městského prostředí na klimatické změny. Pracovníci brněnské Nadace Partnerství navštívili partnerská města v Holandsku - Utrecht a Amsterdam, kde čerpali inspiraci pro adaptaci měst na důsledky klimatických změn. V pořadu pohovoříme o poznatcích, jež vzešly z této návštěvy, a jejich využití v tuzemsku. Připomeneme výzkum zabývající se vlivem stromů na ochlazování městského prostředí, jenž v areálu Nadace Partnerství provádějí vědci z brněnské Mendelovy univerzity. Nabídneme praktické rady, jak se s extrémními výkyvy počasí vyrovnávat v domácnosti. Vzdělávacím cyklem provází Petr Pospíšil, který si v prvních dvou dílech pozve k mikrofonu RNDr. Miroslava Kundera, ředitele zmíněné Nadace Partnerství.

Premiéru relace nahlášíte vždy v pondělí od 16.00, reprízu pak následující čtvrtek od 16.00.

* **Kafemlýnek**, vysílání především pro maminky na rodičovské dovolené, ale nejen pro ně, nabízí k poslechu každé úterý od 9.30. Občanské sdružení Na počátku, které poskytuje poradenství, ubytování a podporu těhotným ženám a matkám s dětmi v nepříznivé životní situaci, představíme 20. 10. Organizace pomáhá chránit a rozvíjet lidský život. Téma Paliativní péče o nevléčitelně nemocné děti otevřeme 27. 10. Redaktorka Irena Kintrová se bude ptát Martina Loučky, ředitele pražského Centra paliativní péče, které systematicky rozvíjí výzkum, výuku i osvětovou činnost v oboru, jenž se soustředí na „zvyšování kvality života pacientů a jejich rodin v situaci, kdy čelí život ohrožující nemoci“.

* Deset let v prachatickém hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna pomáhají nevléčitelně nemocným. Zařízení bylo otevřeno 24. 10. 2005. Ředitel Robert Huneš posluchačům přiblíží službu této organizace a provede je, jak sám říká, touto „porodnicí pro nebe“. Rozhovor na čtvrtek 29. 10. 2015 na 22.00 připravuje redaktor Petr Kronika. Pokud nestihnete premiérový čas *pořadu jihočeského Studia Jan Neumann*, pak vězte, že reprízu zachytíte v pondělí 2. 11. v 16.30.

* Ve čtvrtek 12. 11. od 22.00 si můžete poslechnout *pořad pražského Studia Kristián*. Redaktor Pavel Smolek vyjede až do Vlašimi. Jeho cílem bude tamější římskokatolická farnost, kde působí trvalý jáhen Roman Farion. Tématem rozhovoru bude nejen život ve zdejší farnosti, ale také, co vše obnáší služba trvalého jáhna.

* Světově proslulý pěvec Adam Plachetka bude hostem *Oktávy*, kterou opět připravuje Klára Beránková ve spolupráci s Romanem Válkem. Známeho basbarytonistu můžete blíže poznat v pátek 13. 11. 2015 od 16.55 nebo v repríze pořadu ve středu 18. 11. od 0.05. -js-

Teologická fakulta JU v Č. Budějovicích
ve spolupráci s Místním sdružením
České křesťanské akademie
zvou na přednášku
ThLic. Jaroslava France, Th.D.
(CMTF UPOL)

„Teolog a orientalista Alois Musil
(1868-1944): příspěvek k mezináboženským
vztahům křesťanství a islámu“

Přednáška proběhne 14. 10. 2015 od 17.00
na TF JU (Kněžská 8, ČB, učebna č. 3)

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
objednavky@paulinky.cz

Sophie de Mullenheim - Kde jsi, Élisabeth?

Dobrodružství začalo ve chvíli, kdy Emílie našla dopisy, které jistá Charlotte psala své sestře Élisabeth. Nyní napínavý příběh pokračuje pátráním po adresátce dopisu. Podaří se Emílii a její kamarádce nalézt Élisabeth?



Brož., 270 str., 289 Kč

Sophie de Mullenheim - Podepsána Charlotte

Co se stane, když Emílie, která žije v Lyonu na sklonku 19. stol., najde v pokoji balíček dopisů, pod nimiž je podepsána Charlotte, dívka žijící za Francouzské revoluce? Historický román pro dospívající čtenářky, reflektující otázky víry i lidskosti napříč staletími. Brož., 270 str., 279 Kč



Lena Klassenová - Touha tulipánů

Románový příběh o Janě, která prodává květiny, ale už několik let vůbec nevnímá krásu kolem sebe. Po tragické smrti svého dítěte se uzavřela do svého světa, kam nikoho nepouští. Jednoho dne však potkáva někoho, kdo o sobě tvrdí, že je anděl, rád vaří pro druhé a s nebeskou trpělivostí vede Janu zpátky do života.



Brož., 144 str., 189 Kč

F. Fernández-Carvajal - Rozmluvy s Bohem

(1) Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně

Den po dni kniha nabízí možnost vstoupit do vztahu s Bohem, mluvit s ním o věcech každodenního života a učit se v Božím světle nacházet odpovědi pro svůj život.



Měkká vazba, 432 str., 250 Kč

Nabídka: Při koupi všech dílů pro mezidobí (3a, 3b, 4a, 4b, 5a a 5b) v knihkupectví Paulínky nebo v e-shopu nakladatelství Paulínky Vám bude poskytnuta sleva 15 %.

Kateřina Šťastná - Kápězetka chval manželky a matky

Další malá „pomůcka do kapsy“ v podobě různých zamyšlení – modliteb do situací, které přináší každodenní život v manželství a rodičovství. Vhodné jako dárek.



Brož., 32 str., 35 Kč

Kdo chce být milován? (DVD)

Antoine je profesně úspěšný čtyřicátník, má hezkou ženu, dvě děti, zkrátka úspěšný život. Jednoho dne se však zcela nečekaně a naprosto iracionálně setkává s Boží láskou...

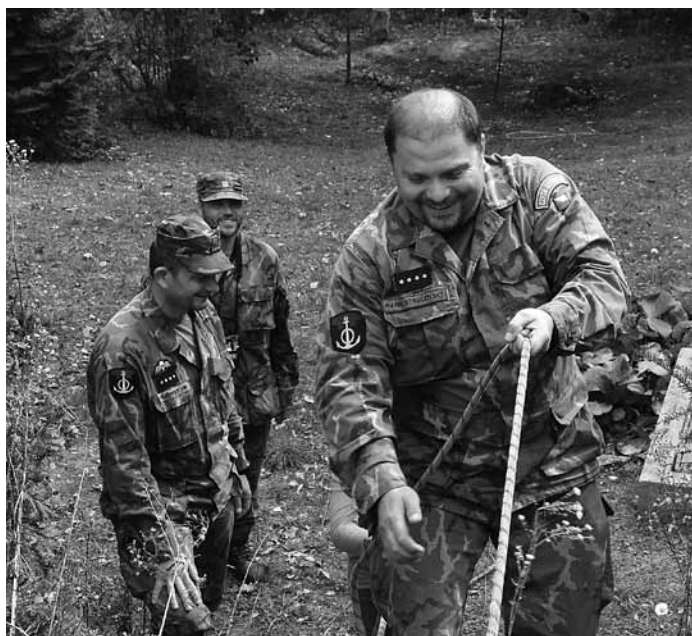
Film natočený podle knihy Thierryho Bizota Anonymní katolíci.

Hraný film, český dabing, 90 minut, 299 Kč

www.paulinky.cz

Dětská diecézní pouť Bechyní se sv. Tarsiciem

Foto Ludmila Mikulová



Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže

Založení našeho řeholního společenství Milosrdných sester svatého Kříže spadá do poloviny 19. století. Velký sociální apoštol, švýcarský kapucín P. Theodosius Florentini (1808-1865), se rozhodl bojovat proti sociální a mravní bídě odvážnými a mimořádnými prostředky. Vzdělání a péči o chudé považoval za nejnaléhavější záležitosti své doby a dal se do díla, jež vyžadovalo nasazení vlastních sil až na hranice jeho možností. Založil v Altdorfu institut Školských sester sv. Kříže.

P. Theodosius měl ovšem široké srdce a viděl také bídu nemocných, starých a chudých lidí. Roku 1850 založil v Churu svou první nemocnici, roku 1852 povolal k jejímu vedení sestru Marii Terezii Schererovou (1825-1888). Ještě téhož roku se vydal na cestu do Říma, aby si od papeže Pia IX. vyprosil schválení pro své dílo. Roku 1856 byly Školské sestry v Menzingen a Milosrdné sestry sv. Kříže v Ingenbohlu biskupským rozhodnutím prohlášeny za dva samostatné instituty a sestra Marie Terezie Schererová byla následujícího roku zvolena generální představenou v Ingenbohlu. Byla věrnou pomocnicí zakladatele.

15. února 1865 zastihla otce Theodosia uprostřed neúnavné činnosti smrt. Teprve čtyřicetiletá Velebná matka se rozhodla převzít dědictví po zakladateli, i když věděla, že tím přebírá také množství dluhů, vzniklých nezdařeným továrním podnikáním. Zachránila tak jeho čest a přispěla k tomu, že jeho myšlenky v dějinách nezapadly.

V roce 1888, kdy M. Marie Terezie zemřela, bylo 1596 sester ve 397 domech ve Švýcarsku a v provinciích Čechy, Horní Rakousy, Slavonie (dnešní Chorvatsko), Štýrsko a Morava. Po smrti M. Marie Terezie pokračoval rychlý růst a mohutné rozšíření kongregace. Vznikala nová společenství ve střední a východní Evropě, ale také v Indii, USA, Číně a na Taiwanu, později v Brazílii, Burundi a Ugandě, v ruském Permu. Nejvyššího počtu členek dosáhla kongregace v roce 1940, kdy měla 9638 sester v 987 domech.



Kostel v Kájově



Do Čech přišly sestry sv. Kříže v roce 1860 a to do Horního Litvínova, kde P. Theodosius koupil továrnu na výrobu sukna. Chtěl, aby dělníci měli lepší pracovní podmínky a dobrou mzdu. Tato česká provincie však po druhé světové válce zanikla. Sestry, většinou německé národnosti, byly odsunuty do Německa, kde tímto vznikla v roce 1947 nová provincie Bavorsko, se sídlem v Gemünden.

Na Moravu přišly první sestry na pozvání paní hraběnky Luisy von Sternberg v roce 1872 do Malenovic, kde vedly mateřskou školu. Od roku 1882 byl provinční dům v Choryni, ve vesnici nedaleko Valašského Meziříčí.

V současné době máme provinční i formační dům v Kroměříži a působíme na více místech Moravy i Čech – Praha, Plzeň, Hradec Králové, Kosova Hora, Kájov, Olomouc, Boršice u Buchlovic, Sv. Hostýn, Kroměříž, misie v Rusku - Perm.

Podle zakladatelova hesla „Potřeba doby je vůle Boží“ pracujeme na různých místech a naše činnost je velmi rozmanitá. Sestry se starají o nemocné – jako zdravotní sestry, nebo je navštěvují jako nemocniční kaplanky či pastorační asistentky. Sestry vyučují – pracují ve školství, učí náboženství. Dále pracují v olomouckém semináři a také na arcibiskupství. Jedna sestra se věnuje misijní činnosti a další zase obchodu s lidmi...

Do Kájova na faru přišly čtyři sestry sv. Kříže na podzim roku 2012, aby pokračovaly v díle sester sv. Vincence de Paul z Mnichova, které zde misionářsky působily od roku 1999. Jejich působení v Kájově bylo velmi požehnané, ale z důvodu jejich již pokročilého věku a nemocí musely tuto službu opustit. Snažíme se navázat na jejich dílo – staráme se o úklid a výzdobu kostela i o přicházející poutníky, pracujeme s dětmi, učíme náboženství, připravujeme pro ně ve spolupráci s farností např. oslavu sv. Mikuláše, ve spolupráci se školou připravujeme s dětmi již tradiční oslavu sv. Martina

Sestry sv. Vincence de Paul z Mnichova letos navštívily Kájov, své někdejší působiště. Druhá a třetí sestra zleva jsou ze současné komunity.

a živý Betlém. Společně s místními dětmi se také zapojujeme do Tříkrálové sbírky pořádané Charitou. Navštěvujeme seniory a nemocné z Kájova a Českého Krumlova, kteří jsou doma nebo v nemocnici. Jedna sestra pracuje na biskupství v Českých Budějovicích.

Společně se na tomto krásném poutním místě Panny Marie Kájovské modlíme za vzájemné usmíření mezi Čechy a Němci a za potřeby všech poutníků.

Pokud se chcete o nás dovědět více, zveme vás na naše webové stránky <http://www.klaster-km.cz/web/>

Sestra Karmela

ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA
V ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZI
30. 11. 2014–2. 2. 2016

Sledujte aktuální program
www.rehole.bcb.cz

Děkujeme za modlitby, i my se modlíme za vás a s vámi.
Úmysly vašich modliteb rádi přijmeme na rehole@bcb.cz